

A. M. N. T. T. E. L. E. U. M.
HIRLAPSZÁMA

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 21. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940 JÚL. 20

CZANYÓ BABA, KAPOSVÁR

A „MUL” Kézimunkabolt gyermekjátékosztálya

karácsonyi gyermekjáték-akciója

Még gondtalanabb időkben is súlyos gondot jelentett a szülőknek és hozzátartozóknak a karácsonyi ajándékok beszerzése, mert a készpénzfizetés melletti vásárlás csaknem kiüriti a családapa pénztárcáját. Az összetartó karácsonyi kiadásoktól kívánjuk mentesíteni a Magyar Nők Lapja kedves előfizetőit és olvasóit az alább felsorolt gyermekjátékokból összeállítandó karácsonyi akciókkal, amelyet július 1-től indítunk meg. Ennek a gyermekjáték-akciónak a keretében összeállítunk 15, 25, 35 és 55 pengős postacsomagokat, amiknek összege havi 5, 6, 8 és 10 pengős előzetes részletekben fizethető. A gyermekjátékok közül, melyeknek legalacsonyabb és legmagasabb árát tüntettük fel (az ár a játékok minősége és nagysága szerint változik), méltóztassanak kiválasztani a kisleányok és kisfiúk részére vásárlandó játékokat és az e célra fordítandó-összeg megjelölését, valamint a játékok megnevezését tartalmazó megrendelőlevelet szíveskedjenek a MUL kézimunkaboltjához mielőbb eljuttatni. Az első részletösszeg vétele után játékosztályunk a megrendelésben felsorolt játékokat becsomagolja, a rendelő címével ellátja s amikor a rendelt áru teljes összege beérkezik, karácsony előtt hat nappal, december 18.-án postára adja és az ország legmesszebb eső pusztájára is elküldi. Ily módon mentesül a vásárló közönség a karácsonyi ajándékok beszerzésével felmerülő gondtól. A máris mutatkozó áruhiányra való tekintettel is ajánljuk a Magyar Nők Lapja kedves előfizetőinek, ne mulasszák el ezt a kínálkozó alkalmat és a részletfizetés kedvezményével már most biztosítsák az előnyös gyermekjáték-ajándékok beszerzését.

Teljes tisztelettel a MUL kézimunkaboltja játékosztálya (VI., Teréz-körút 6)

Celluloid-csörgő 1.— P-től	1.50-ig	Kutya, selyemszálú, japán pinsi-csi vagy foxterrier 6.— P-től	20.—ig	Motorkerékpárok óraszerkezettel	8.—ig
Kutya, macska gumiból, 1 drb		Bicikliző elefánt, 1 drb	2.50	Villamos pótkocsi, vagy áramvonalas villamos kocsi 1.30 P-től	6.—ig
—85 P-től	1.18-ig	Lóversenyjáték 4 drb cinnlovással 1.— P-től	10.—ig	Repülőgépek 2.— P-től	10.—ig
Lovacska gumiból —.98 P-től	2.—ig	Kockajáték, dobozban kirakható.		Léggpuska 28.— P-től	40.—ig
1.18, 1.30, 1.60,		Nagy állatok képeskönyve, mozaikjáték 1.— P-től	1.25	Katonai felszerelés, puskával, karddal, rohamsisakkal 4.— P-től	11.—ig
Lovacska, hintázó baba vagy kutya 1 drb		Aki bírja-marja, társasjáték	1.10	Riasztó pisztolyok —.90 P-től	10.—ig
Cserkészfiú vagy leány gumiból, levehető kalappal, 1 drb		Fadominó, 28 vagy 45 kövel, 1 doboz —.50 P-től 2.—ig. Jobb minőség egészen		Zongora 3.60 P-től	15.—ig
Felfújható gumiallatok: lovacska, nyúl, elefánt, medve, disznó, csacsi, macska darabja 1.20 P-től	1.50, 1.60, 1.70, 2.—, 2.30,	3.30-ig	12.—ig	Repülő hollandi, kézihajtással	17.—ig
Cica, lovacska, tehén tömör fából, kerekénjáró 1.10 P-től 2.—, 2.20,	2.50-ig	Tombolajáték 1.— P-től	5.—ig	Gyermekautó vaslemezéből, gumikerékekkel, 3—5 éves gyermek részére 36.— P-től	44.—ig
Tömör fából készült kis kocsi, két lovas 4.— P-től 6.—,	8.—ig	Mozaikjáték 1.— P-től	3.—ig	Tricikli, párnázott 10.— P-től	20.—ig
Tömör fából készült mozdony, két szerelvénykocsival 3.— P-től	4.—ig	Asztali teke bábjáték 1.— P-től	4.—ig	Zenélő doboz —.50 P-től	6.—ig
Apró állatok fából: csirke, nyúl, bárány, gólya, cica, elefánt, páva, tigris, tehén, oroszlán, őz, liba —.12 P-től —.30, —.36, —.40, —.45, —.50,	—55-ig	Különféle képeskönyvek: pávapulyka állatvilág 1.50 P-től	6.—ig	Zenélő csiga 3.50 P-től	8.—ig
Puha babák jobbra-balra mozgó szemmel, darabja nagyság szerint 2.80 P-től 3.80, 4.80, 5.80, 6.80, 8.—,	12.—ig	Vasutak sinnel, óraszerkezettel, mozdony, személykocsikkal 2.80 P-től	15.—ig	Konyhaedények különféle színekben 1.20 P-től	5.40-ig
Celluloidbabák, nagyság szerint darabja 1.— P-től 2.—, 3.—, 4.—, 5.—, 8.—, 10.—,	16.—ig	Märklin-gyártmányú vasutak 16.— P-től	60.—ig	Gyűrődesszka 1.— P-től	2.—ig
Babák, mosható masé vagy celluloid fejjel. alvó, beszélő, darabja a legegyszerűbbtől a legdíszesebb kivitelig 2.80 P-től 3.80, 4.80, 6.—, 8.—, 10.—, 12.—, 15.—, egészen	50.—ig	Építőkocka fából, vagy kőből 1.20 P-től	12.—ig	Alum. konyhaedény 1.— P-től	4.—ig
Mackó, selyemszálú, jóminőségű plüsből 3.— P-től	40.—ig	Lombfűrész-szerszám 4.80 P-től	12.—ig	Baba fürdőkád —.90 P-től	8.—ig
Majom, bársonyból, sipoló hanggal 2.80 P-től	15.—ig	Katonák: magyar, német, angol, francia. Géppuskás, gyalogos, darabja —.25 P-től	1.40-ig	Baba mérleg, daráló vagy moszár —.30 P-től	4.—ig
		1 doboz katona, 5 drb	1.10	Takarékúthely hátlattal, vagy anélkül 1.— P-től	18.—ig
		Katonai fogat bádognál: tábori konyha, tűzérség, szekerész 1.60 P-től	4.—ig	Baba sportkocsi 4.20 P-től	18.—ig
		Léghelhárító ágyú	5.—	Babakocsi fekvő babának 8.— P-től	35.—ig
		Különféle ágyúk 1.— P-től	10.—ig	Bababőrönd ízléses kelengyével, különféle nagyság szerint 11.— P-től	33.—ig
		Autók, verseny-, áramvonalas-, sport-, túra-, nyitott, csukott, tűzoltó-autó, darabja 1.— P-től	10.—ig	Kávés- és étkezészet porcellánból 3.— P-től	12.—ig
		Harcászati kocsik: tank (szikrázó), tank (óraszerkezettel), óraszerkezetű sebesültszállító 1.40 P-től	12.—ig	Mozgás közben szikrázó játékok: repülőgép, tank, páncélkocsi 1.60 P-től	6.—ig
				Gyermekhinta biztonsági korlátal 2.— P-től	13.—ig
				Hintaló 6.— P-től	38.—ig
				Dupla hintaló 7.20 P-től	10.—ig

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 21. SZÁM

BUDAPEST, 1940 JÚLIUS 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előirajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

S Z E R K E S Z T I
P A P P J E N Ő

országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Bapp Jenő

Fény hull a családra

Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter előterjesztésére a Ház megszavazta a nép- és családvédelmi alap törvényét, amely 1942-től évi 66 millió pengőt juttat a sokgyermekes családoknak. Szentdy Károly polgármester pedig kamatmentes házassági kölcsönt folyósított a főváros nőszüni akaró, fiatal alkalmazottainak. A kölcsönből mindig leírnak majd egy bizonyos összeget, ha a házasságból gyerek születik. Minél több gyereke lesz az új házaspárnak, annál nagyobb összeget írnak le a kölcsönből. Az állam azoknak nyúl a hóna alá, akiknek már megvan a nagy családjuk. A főváros pedig a fiatalokat ösztönzi, hogy alapítsák meg a családot. A házassági kölcsön mellett kislakásokat is épített az újdonsült házaspároknak. Ugyancsak házhoz igyekszik juttatni az állam is a maga szegényeit, a 66 millió pengős alapból. Azonkívül újjászervezi a gyermekvédelmet, segíti a mezőgazdasági családokat, áttelepíti jobb viszonyok közé a sokgyermekes apákat, bekapcsolja őket a jóval olcsóbb szövetkezeti életbe s ad nekik forgótőkét, hogy vállalatokat és háziipari alakulatokat alapítsanak.

Kezdünk tehát megérkezni oda — mélyen tisztelt Hölgyeim —, ahová a Magyar Nők Lapja mutatott: az intézményesen megszervezett, törvényen nyugvó gyakorlati gyerek- és családvédelem felé. Éveken át kitarthatóan hirdettük e lap hasábjain, hogy elő kell mozdítani a házasságokat, pénzzel és lakással, mert a szerelem nem elég a családalapításhoz. Főleg a családfenntartáshoz kevés. Még nem tartunk ott, amit mi kezdettől fogva sürgettünk, de ne nyugodjon addig egyetlenegy magyar nő sem, akinek szavazati joga van, míg a kerület képviselőjével

becsületszóra meg nem fogadtatja, hogy a képviselő minden erejével harcolni fog azért, hogy minden közüzem és magánvállalat, minden bank, részvénytársaság, törvényhatóság, a pósta, a vasút, gyár és telep vegye fel évi költségvetésébe — rendszeresen! — a szegény tisztviselők és alkalmazottak leányai számára a kihazasítási (kelengye) összeget. Minden dologi és személyi kiadásnál fontosabb, hogy ez a tétel ott szerepeljen valamennyi vállalat költségvetésében. Ha egy üzem vitelehez kell tinta, toll, szárszám, villany, munkaruha, olaj és fém: ember, új ember nem kell?... Ne feledkezzünk meg tovább a legfontosabb utánpótlási és létfenntartási cikkről, az emberről. Gyereke van szükségünk, millió és millió új gyereke. Az üzemek szolgálják ki a jelent, de szolgálják ki a jövőt is. Ezt a kiadást bele kell illeszteni a költségvetésbe, ahogy az apa beleilleszti számításába a leánya hozományát. Micsoda maradáság az: idegenkedni ilyen életrelvő és életbevágóan fontos újítástól? A főváros ime rálépett erre a modern útra, amely a nemzet nagysága felé vezet. Az állam is oda fordította tekintetét a sokgyermekes családok felé. Ez a kezdő fény, ami most a két leghatalmasabb közület felől a családra hull: csak a kezdet kezdete, csak az első kapavágás, mert akkor emelkedünk fel a nagy népekhez, akkor leszünk boldog nemzet, ha az állam és főváros példáját valamennyi gazdasági alakulatunk és intézményünk követni fogja. Közzsellemmé kell hogy váljon nálunk is a gyerek és a család gyakorlati kultusza. Be kell szüntetni az egészségtelen és haszontalan ebkultuszt, a macskák dédelgetését, a rigók, fülemlék, kanárik kalickába való zárását, ezt a sok

hiábavaló gyöngédséget és szentimentalizmust, amelynek talán csak egy határtalan jólét és bőség teljében van némi indoka és magyarázata.

Minden érzést, gondot, pénzt, szeretetet és szívbeli gyönyörűséget a gyerekekre kell elpazarolni. Akinek nincs gyereke, az vegye gondjaiba azt, akinek sok van. Az állam és a főváros már megkezdte. Miért habozna tovább a sok áldott, jószívű magányos nő, a sok agglegény, aki órákig sétáltat egy kutyát? A gyárak és üzemek tüntessék ki jobb beosztással, rendszeres fizetéstöbblettel a többgyermekes apákat. A hatóságok léptessék elő soronkívül a nagycsaládos szülőket. Nyissák meg bukszájukat a világi és egyházi birtokok. Emeljék fel a magasba a gyereket. A jövőt mentik meg ezzel, a saját jövőjüket is, a nemzetével együtt. Szüntessenek be tíz évig minden ünneplést, bankettet, felesleges külsőségeket, ne pazaroljanak el a levegőbe egyetlenegy fillért se: és tíz év múlva olyan nemzet áll itt majd a Duna két partján, amely számban és lélekben megkétszerezve vállalja a reá háruló nagyszerű feladatokat. S ezt a gyönyörű harcot nem is lehet egészen a férfiakra bízni. Alljanak csatasorba a mi lángoló hölgyeink. Önök irányítsák a háttérből ezt a ragyogó háborút, a férjeken, legényembereken, képviselőkön keresztül. Nő ne támogasson más jelöltet, csak azt, aki vállalja ezt a megújítási programot. A Magyar Nők Lapja s annak minden hívó írója Önök mellett áll mind is. Nagy nemzetet akarunk!

A nőknél és a gyermekeken, a házasságok elősegítésén keresztül megindítjuk ezért a szent célért az országos mozgalmat.

Asszonyok a művészek életében

Az Avenue de Villersen, a Munkácsy-palota előtt kíváncsi emberek állodogáltak. Amikor Munkácsy és felesége lejöttek a lépcsőn, hogy kocsjukba szálljanak, sokan lekapták kalapjukat és mélyen meghajoltak, az asszonyok zsebkendőjüket lengették, a fiatalok lelkesen kiáltották: — Csakhogy visszajött, monsieur Munkácsy!

A férfi elmosolyodott: tehát Párizs nem felejtette el, jobban ismeri talán a nevét, mint saját hazája. Az úton végig mennyi köszönő ember, hetykearcú kis párizsi lányok fordulnak vissza, hogy lássák az idegen nemzet fiát, aki Párizsnak hozott dicsőséget.

Az asszony keze rásimult a férjéire:

— Mennyien ismernek téged! Nézd csak, ki az az elegáns dáma, aki felállt a hintójában és úgy köszönt ide nekünk?

— Nem tudom, — mondta a kérdést elhárítva Munkácsy és fáradtan lehunyta a szemét. De a kép nem tűnt el hiányt pillája mögött, még így is látta a köszönő embereket és azt az asszonyt, aki kocsjában felemelkedve felé hajolt, éppen mint a fejedelmeknek. Hirtelen úgy érezte, mintha álmódna az egészet. És ő újra az a lenézett, megvetett kis asztalosinas, azzal a halálos fájdalommal a szívében. Mintha tegnap történt volna!

... Langy uralom hatalmas csomag sárga okker-festékekkel állított be a műhelybe:

— A Köröshidat fogjátok átjestyeni! — adta ki a parancsot és a négy asztalosinas, köztük ő, sápadtan és véznán, irtózáttal hajolt a márványlap fölé, hogy a festéket összekeverje. Ez volt a legnehezebb, a legmegalázóbb munka. Mennyivel szívesebben gyalulta volna a deszkalapot, hogy formás bútorkká illeszse, de neki csak a mázolás mestersége jutott: rossz ajtó, temető-kerítések, hidak ormótlan oszlopai, egyforma mozdulatú ecsetvonásokkal, mindig ugyanúgy... Tavasz szél ölelte a napfényre bomló leveleket s ők négyen, mezítláb, kócosan, feltárt nadrágban, festéktől ragadós kőtényben vágattak az országúton a hid felé. Egyszer csak látja, hogy Bartóky Ilonka, a szomszéd úrilány sétál ott nevelőnőjével, akinek vasárnaponként gimnázista unokabátyjával együtt tették a szépet. Hirtelen örömeiben elfeledte szurtos, furcsa öltözetét, kivált instársai közül és a leány mellé lépett, hogy néhány kedves szót mondjon. De a leány gúnyosan ránézett és nem is válaszolt.

Amíg húzta az egyforma ecsetvonásokat, oly hívogatónak intett a Körös, milyen jó lenne beleugrani és nem tudni többé semmiről, nem a megalázásról, hogy úriú létere a legalacsonyabbrendű munkát kell elvégeznie, amíg unokatestvérei tanulhatnak... Azon az éjjelen kemény szalmazsákján megállíthatatlan sírás vett rajta erőt, s mikor kérdezték, mi baja, csak annyit tudott mondani:

— Anyám után sírok...

A bosszantó inasok és durván röhögő asztaloslegények között kétségbeesetten vágott a szeretet után.

... Most mennyien ünneplik!... De vajjon el lehet-e feledni azt a megaláztatást, amely megkínosozta fiatal életét? Vajjon kitöröltheti-e emlékezetéből azt a fájdalmat, amelyet az első csalódása okozott? Az a gúnyos, megvetően mosolygó leányarc vajjon most tudja, hogy ezek hódolnak az egykori kis asztalosinas előtt?... — Tudod, hogy ott lesz az estélyen Le

Munkácsy és az idegen asszony

Irta NAGY MÉDA

conte de Lisle és a felesége. Ó, mennyire kíváncsi vagyok a feleségre! És a Dummas-lányok is, meg Robert Bonnières, Sully Prudhomme... De te nem is hallgatsz rám! Mire gondolsz megint? Hagyd most terveidet, beszéljess velem!

— Parancsolj Cecile!

— Oh, ez a hang, ez a kimért, zárkózott „parancsolj!” Már megint ezer mérföldnyire vagy tőlem. Mikor tudsz egyszer ember is lenni, nemcsak művész?

— Te melletted mindig inkább ember, vagyok, mint művész.

Az asszony nem vette észre a szó élességét, ránevetelt a férjira: — Akkor törődj egy kicsit többet az én társaságommal, hidd el, csak a javadat akarom, amikor anyji emberrel összeismertelek.

A köztársasági elnök estélye valóban ragyogó volt. Madame de Munkácsy boldogan tündöklött a nagy nevek fényénél, de a férfi unta a szertartásos bemutatkozásokat, a sablonos dicsőítő szavaktól irtózott és a hullámzó embertömegben a magányosság kísérte. Valójában ki is szereti őt? Barátja, aki számtalanszor kiemelte a csüggedésből és az alkotó munka mellé állította, már halott. Paál László, a drága, a Ladzi nines többél! Sokszor el sem akarja hinni!... És itt mellette ez az idegen asszony! Marie-Cecile Papier. Aki-nek csak egy vágya van: szórakozni! Nagy dobbal hirdetni férje művészi nagyságát, de csak azért, hogy a szemek ráirányuljanak. Vajjon értett valamit valaha az ő küzködéséből? Vajjon szárnyalt vele egyetlenegyszer is, mikor birkózott

az anyaggal, hogy szelleme elé alázza? Hirtelen iszonyú csüggedés fogta el. Vajjon tud még egyszer olyan nagyot alkotni, mint a „Siralomház”, amelyért a párizsi aranyérmet kapta? A „Tépéscsinálók”, az „Ejelli csavargók” sikerét még fokozhatja-e? Mennyi csodálatos látomás él benne, csak ideje nincs. Ó ezek a szörnyű társadalmi kötelességek!

Hirtelen arra eszmél, hogy neki nincs egy csöpp elfecsérelni való ideje sem, csak haza, dolgozni, dolgozni! Kutatva néz körül felesége után:

— Hol van Cecile?

De Cecile nincs sehol. Egyre izgatottabban keresi, hiszen minden perc drága, ami alkotóerő feszül most benne, az néhány óra múlva már semmivé omlhat. Most, most akarja lázas ujjával megragadni az ecsetet, hogy álma valósággá változzon.

— Qu'est Cecile?

De Cecile asszonynak eszeágában sincs otthagyni a nagyszerű társaságot, nem jelentkezik a hívásra. Végül már az egész társaság kórusban zengi, furcsán:

— Hol van Cecile?

Othton a műtermébe rohan, az ecset omlágyorsan siklik a vásznon, de a kéz nem elég gyors a látomás életre hívására, hát eldobja az ecsetet, pusztá kézzel markol a festéke és úgy dobálja rá a csodálatos színeket és a merészen eleven vonalakat. És a kétségbeesett, önmagával vívó lélek mélyéből megszületett „Milton”, a vak költő, lélekbenmarkoló képe.

A hajnal világossága átetsző fényeket fon a kép köré. Milton arcán a saját vívódása tükröződik, ahogyan keresi a kimondhatatlant, az emberi szóval, az ember ecsettel kifejezhetlent.

Most kell, hogy lássa valaki! Feleségéért siet, de az álmos-durcásan fordul el:

— Megsértettél, megbántottál tegnap!

— Ertsd meg, Cecile, valami csodálatosat alkottam!

— Eh, hagyj, ráérek később is...

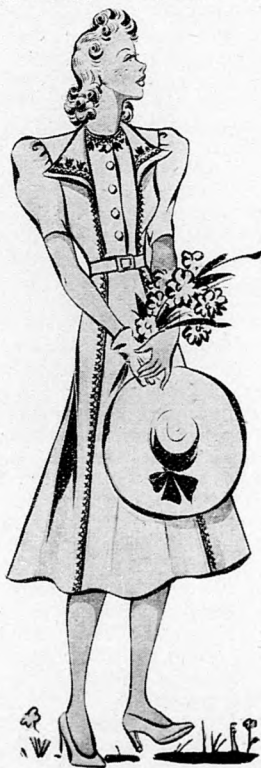
Fáradtan zuhan le egy székre: ez az asszony nem érti meg sosem! Hát érdemes hajszolni magát, mikor éppen az nem érti meg, akinek legjobban szeretné megmutatni erejét? Vajjon, ha azt a kis magyar lányt vette volna el feleségül Török-bátról, akire vágott egész lázasan dolgozó fiatalságában, vajjon az is csak ilyen szóval fizetné ki: „ráérek”?

Bezzeg, ha pompázó mulatságról van szó... Szeme az asztalon lévő naptárra téved; csupa előjegyzés. Cecile kusza, ideges írása: Március 11. Mathild hercegnő estélye. 12. Vacsora Hoyos-grófnéknál. 13. Pomard hercegnő nagy bálja. 14. Olasz-opera. 15. Ebéd Lessepsnél. 16. Soirée az orosz követészen... lapok, lapok, csupa idegenben töltött esték. Hát nem és nem! Remegő kézzel tépi le egymásután a lapokat, alig tudja fékezni harajját:

— Ebből az életből nekem elég! Hazamegyünk, Magyarországra!

Az asszony nem hallja, alszik, lustán és békésen. A férfi keserűen nézi, szeretné fölírni, az arcába kiáltani: — Idegen vagy, ezerszer idegenebb mindenkinél! — De csak fáradtan legyint és elfordul.

Ott ül a kép előtt, nézi a vak költő arcát, a szenvedőt. A fájdalom előmlik benne, a hazára gondol, amelyet még meg akar ajándékozni egy képpel, azt az elhagyott hazát, amelyet sohasem tudott kitörölni a szívéből. És Milton töprengő arca mögött fölizzik már egy újabb látomás, az utolsó alkotásé: a „Honfoglalás”-é.

Fehér vászonruha, tulipános hímzéssel

Ha omlik az udvarház...

IRTA LÁZÁR ISTVÁN

A szolgáló kihozta az úrfi ruháját s kefélni kezdte az ámbituson.

— Mi'csinálsz? — szolt rá Mihály bá' befeljövét. — Hát így kell kefélni a drága nadrágot?

Kikapta kezéből s kefélni kezdte csinjánbínján a paradés ruhát.

— Hát csinálja kend! — orrolt meg a leányzó s faképnél hagyta iziben.

— Ebadta repedsarkúja —, morgolódot az öreg. — Fikarcnyi tisztelet sincs benne...

A sor a kabátra került mihamar, keféli, keféli Mihály bá' s hát egyszer csak kipottyan a zsebéből valami szép, rózsaszínű leveleske, úgy boríték nélkül, csak pár sor, de valóságos gyöngybetűk.

— Hm, — nézte úgy félszemvést, mint a tyúk, majd silsilázni kezdte értelmesen.

Csak ennyi volt benne:

„Kedves Pityu, ha nem jössz azonnal, nem várok rád tovább. Bécsben utazom a színésztruppal. Utolsó lelemem.

Csolkol Puci.“

A vén kocsis szája távmaradt.

Visszadugta a levelet az úrfi kabátjába és a tekintetes asszonyra pislogott szánakozva, ahogy befelé jött az a kert felől. Szegény, de kisorsa a szemét. Anyák sorsa. Hazajön a fia Pestről, ám egyszerre csak gondol egyet s uccu, vissza, de hamar, különben nem várja meg a Puci. Hogy az Isten tegye lúddá, amennyi festett dáma van! — Mihály bá! — hallatszott az ámbitus felől.

A tekintetes úr álldogált ott, az is szomorúan.

— Mit parancs?

— Menjen át csak Jánosy boltoshoz és mondja meg, hogy a bivaly eladó...

— Melyik?

— A Ruzsi.

Mihály bá' hátrahökken.

— A Ruzsi? — képdrt rá kifehéredve, lévén Ruzsi olyan tejelő, hogy még borjardzás előtti elragkórás is tizennyolc liter tejet ad. — Mit mond a tekintetes úr?

— Pénz kell, Mihály bá', — sóhajtott Sáthory Balázs. — A déli vonattal indul a fiam...

Úgy látta Mihály bá', hogy táncolnak előtte a tornácoszlopok.

— Csak maradjon ithon az úrfi! — püfögte csendesen.

— De fontos elintézni valója van fent az egyetemen...

— Elég bajban vagyunk — mormogta Mihály bá' keserűen — nemhogy még eladjuk azt a szerezsenythenet...

— De érte meg, pénz kell!

Küszködött magával a vén kocsis, hogy megmondja-e az igazat.

— Hát aztán?... Van annyi a háznál, amennyi óleg az úrfinak...

A tekintetes úr feje lehorgadt csüggedten.

— Az kell, Mihály bá'. A jövő hét elején ki kell, hogy fizessük az ügyvédnek a perkötséget...

De Mihály bá' megkutyálta magát.

— Akkor is ráér az a bihalvásár — tiltakozott határozottan. — Csak hallgasson rám a tekintetes úr...

— Hát jó. Nekem mindegy.

És bement.

— Hm, — töprengött Mihály bá'. — Hát az a beste Puci... No, megállj!

Gondolt egyet s besompolygott a házba.

Orozva járó árnyék. Az öreg udvarházra csend feküdt. Csak a hétszilvafák sóhajtoztak a kert alatt.

— Mi keresnivalója van kendnek a házban? — csattant fel a szolgáló hangja odabent. — Mit matat kend az óra körül? Menjen inkább s készítse elő a kocsit... Hátrakulogott az udvaron és szidta magában az olyan egyetemet, ahol piskótalábú, picitópánkás meg szoknyás tanárok tanítják a cefre-ifjúságot. Szegény apák! Szegény anyák! Most elviszi az úrfi a pénzt s marad kop semmi a háznál. És a tetejébe még meg sem mondhatja hű szolga létére az igazságot, nehogy megkeserítse a szülők szívét...

Nekifogott s kifényesítette a farmatringos hárszerszámot, aztán az öreg csészát is rendbehozta, ki is húzta az udvar közepére s nagytempósan megabrakolta Csillagot meg Hókát, aztán felült a jászol szélére és elgondolkodott az életről, ifjúságról, szerelemről meg meggyásról, ami ezekhez tartozik.

Nagy, sötét sóhaj szakadt fel az istálló tulsó felében. Ruzsi bivaly hátránézett s Mihály bá'ra emelte fényes-fekete szemét, mintha kérdezni akarna valamit.

— Sohse búsulj, édes Ruzsi — motyogta megindultan. — Magad is tudod, nem igen szeretem a bihalfélét, de téged mégsem hagyok. Inkább felakasztanám magamat... Piros szoknya villant az istálló ajtaja előtt. — Befoghat kend! — vigyorgott be a szolgáló tiszteletlenül.

Haragban voltak állandóan, mert Mihály bá' vizet öntött a tálba mindig, ha forró volt a leves.

— Menj a pusztiba, ebadta hír-banka — merkl rá mérgesen.

Kivezette a lovakat s hámat vetett rájuk a kocsiszn elött, majd befogta nagykomótosan, megnézett mindent gondosan, bahrált egy kicsit a hátsó kerekéknél, aztán bakra ült s előhajtott a pittegő kocsival az öreg udvarház elé.

— Vigyázz magadra, édes fiam! — búcsúzkodott a tekintetes asszony sírva.

— Aztán siess haza! — intette az úrfit a tekintetes úr.

— Ahogy lehet — ugrott fel Pisti úrfi a kocsiba izgatottan. — Jaj, csak le ne késünk a vonatról...

— Nem a' — bászalygott Mihály bá' a szép fehér szakállába csendesen.

A kocsii kirobogott a kettősszárnyú nagykapun (mely éjjel-nappal tárva-nyitva volt a boromissza vendégeknek, míg el nem úszott lassadán a régi, szép vagon) s vág-tában ragadták a lovak az országúton az állomás felé. Úit az úrfi a federülésen, gondatlanul és boldogan. Holnap már meglátja Pucit! A vén kocsis hátrasaudított.

— Hogy sírt a szegény mamája! — kortholta szeliden.

— Csak hajtson, nehogy lemaradjunk! — intett az úrfi idegesen.

E pillanatban meggökken a kocsii. Mihály bá' lefogta a lovakat.

— Mi a sűj? — vizsgálódott szerzte nagyijedten. — Ninini...

A hátsó csá-beli kerék a tengelyvégen lógott. Egy hajszálon múlt, hogy ki nem esett. Hol a kerékpersely? Tyűh, az anygylát... Leszállt a bakról szaporán.

— Azt a zengezőnyját! — káromkodott cifrán — még jó, hogy nem fordult ki a kerék! Most az árokban szednők össze magunkat.

Az úrfi is leszállt nagyizgatottan s egyesült erővel visszatolták a kerekét.

— Siessünk az Isten szerelmére. Lemaradok...

— Ha le, annyi! — vont vállat. — Nem szalad el az egyetem...

Elővette a szerszámát s kopácsolni kezdte a tengelyvéget.

— Megölöm azt a Micsi cigányt! — nézett föl mérgesen. — Hát így reperálja meg a kocsit? Nyóc pengőforintot fizettünk érte. Aunye, hol a kerékszeg?

Az úrfi — egyik szeme az óráján, másik meg a távoli állomáson — mind idegesebben topogott.

— Dugjon be helyette akármit. Csak menjünk. Le-ma-ra-dok!...

— Avagy az ujjamat dugjam oda kerékszegnek? — emelkedett föl Mihály bá' sértődötten. — Ne mérgejsijjen meg az úrfi... Delet harangoztak. Mihály bá' levette a kalapját áhitatosan. Az úrfi kitört:

— Tizenkét perc múlva megy a vonat! Hát dél van már? Mi van az órákkal? Nálam még csak tizenegy...

— Otthon is! — jelentette Mihály bá' komolyan.

— Bolond órák?!...

— Rájuk jön néha. Akár az emberre. Teszem fel, most az úrfira...

— Hamar, az Istenért! Talán még elérjük... Vagy hátha késik?!...

Megsajnálta kis gazdáját a vén kocsis.

— Feláldozom a pipászómat, — szolt nagylelkűen. — Kész!

Fel a bakra s hajrá! Csillag meg Hóka repült a robajló kocsival. De mi füstölög ott a síkon? A vonat!...

— Lekéstem! — állott fel az úrfi a kocsiban.

— Le! — fogta le Mihály bá' a lovakat.

— Hajtson! — ordított rá magánkivül.

Éles fütty. Verebek szárnya durran a búzában. A vonat kifutott az állomásról.

— Föbelövöm magamat! — tombolt az úrfi tehetetlenül.

— Fenét lövi! — szolt rá Mihály bá' érdesen. — Vigyázzon, megmondom a tekintetes úrnak meg a mamájának...

— Mit?!

— Azt, hogy... Puci várja.

Az úrfi visszaesett a féderes ülésre. Villám sújtott bele. Meg se mukkan, csak kékülzöldült. Mihály bá' megfordította a kocsit.

— Szó, mi szó: magam is vótam fiatal — fedtte atyailag —, de ami sok, az sok.

Elvinni az utolsó pénzt is a családtól, egy festett „pirmadonnaért“, aki még ijesztgeti az embert, hogy így meg úgy elhagyja s Bécsbe truppol. Nem ismerek a gazdya fiára!

Az úrfi hallgatott.

— Omlik az udvarház, lassadán lehull a zsindele, belep mindent a sorvasztó nyomorúság s mégsem nyughat a régi úri-vér

— csuklott el az öreg hangja. — És meg a drága tekintetes asszony, ki az udvarház árva tündére, húzzuk ketten az igát, csak ketten, hogy legalább a család régi jó neve megmaradjon, s lám, lám... Mondja, édes úrfi, van-e magának lelke? Vagy nem tudja, hogy a jövő héten árvereznek?

Omlado kúria... úri szegénység... ügyvéd... árverés... Elpusztul minden... És Puci sírves már... Ült hátul az úrfi és folyt a könnye, úgy pergett, mint az ezüst borsó. Lelke kinyílt és látta már az életet...

— Csak szidjon, édes Mihály bá' — tördölte le a könnyeit. — Áldja meg az Isten érte...

— Engem ne, csak magát! — mosolygott rá szomorkásan.

S lassan, megbékélt szívvel kocogtak hazafelé.

Hűszéves találkozó

Úgy jöttem a régi faluba, mint királyok szoktak elmenni valahová olykor: inkognitóban. Nem tudja senki, hogy jövök, nem vár senki. Nincs is itt keresni valóm. Csak én vágytam látni ellenállhatatlanul ifjú éveim csodáit, a régi falut, ahol az első cigarettától könnybe lábadt a szemem, ahol az első szerelem bolondos kis hajtása nyílt ki a lelkemből. Vajon hol van már a régi kislány, akinek fogadalmat tettem, hogy csak öt veszem el feleségül, ha akarja kilépek a hatodikból, beállok járásbíróvási díjnyaknak és holnap már akár meg is esküdhetünk. (Milyen jó, hogy okosabb volt mint én és csak kacagott, kacagott s így én nem léptem ki a hatodikból!...) Inkognitóban jöttem, de kívántam, hogy megismerjenek.

— Ahá! — szólok mingyárt magamban, amint kilépek a vonatból. — Itt van az öreg Repke bácsi, az egyetlen hordár a faluban, az állomás lámpagyújtója. Megpeccenti a sapkáját, a pipát kiveszi a szájából, elkapja kizárólagomat, úgy néz rám, mintha a napba nézne. Nem ismer meg, pedig sokat játszottam együtt a fiával.

— A Koronába tetszik szállni ugyebár?... Hívjak kocsi?

— Nem, kedves Repke bácsi... Gyalog akarok menni a Koronába! Megyek felfelé a járdán, bánat perceg bennem. Visszasandítok. Látom, hogy Repke bácsi tévóváza jön keresztül az úton, felém tart. Integtet, kiabál. Na, mégis megismert!

— Most ismerem meg mán az urat... De hajja, nagyon fájn szappan volt az akácok multkor adott prezentbe az úr. Nem volna most is egy darab heverőbe? Majd, ha nagy pakkal jön az úr, leszámíjjuk a hurcolásból...

Bólintok, tovább megyek. Tovább megyek félretekert nyakkal. Milyen boldog lennék én most, kedves Repke bácsi, ha, mikor leszállok a vonatból, lekapta volna kend a kalapomat, nagy barackot nyomott volna fejemre és olyasmit mondott volna, hogy: na, az ördög bujjék a bocskorodba, megkerültél?... Hol csavarogtál hűsz esztendeig?...

De rosszul csinálta ezt, Repke bácsi! Mintha kiloptott volna valamit belőlem! Megyek tovább. Déli fény hull rám az akácok lombjain keresztül. Már nótát dudolok, felejttem Repke bácsit. Átkap az ódon illat, ami a régi udvarházak kapujából árad felém. Dudolok, azt a nótát, melyet esténként összefogózkodva daloltunk az út közepén, taktusra mondtuk, hogy:

*Vándorlegény voltam én, voltam én
Sok vármegyét jártam én, jártam én.*

Szinte dobbantok a lábammal, vállon fogom saját magamat és már annyira benne vagyok a multban, hogy átlépek az árkon, hogy a kövesúton verjem a port, mint régen, mikor annyira belemelegedtünk sokszor, hogy a községi rendőrök oszlattak széjjel bennünket. Amint így átölelem barátaimat és a mulat, benne dobogok mélyen az elszurrant időben, egyszer csak az egyik ablakból nevetés repül felém. Kicsit elszégyelem magamat, hirtelen átcsapok a tulsó oldalra, keresem honnan jött a női kaca-

gás. Mentegetőzöm, de erőltén a szavam, befelé beszélek:

— Kár, hogy ki tetszett nevetni, hogy mi-csoda bolondéria vett rajtam erőt. verem a kövesutat egymagam. Ne tessék ezt úgy venni, hogy én, a meglelt ember, hogy én... mert voltaképpen én a régi dobbantásokat kerestem itt a kövesúton, mikor még ki tetszettek hajolni az ablakon, elnémult a zongora, ablakról-ablakra szállt, hogy jönnek a diákok... És... most... így el tetszik engem kergetni gyönyörű emlékeim kövesútjáról...

Surranok tovább a régi faluban. Ki szólít meg a nevemen, ki lesz az első, aki magához ölel? Lám, ide is jó volna bekukantani, itt van a m. kir. postahivatal, megkérdezné a postamester úrtól, hogy nem jött csomagom azóta? Meg is állok a nyitva hagyott ajtóban, belopom tekintetemet a pult mellé. Álmos szemű lány figyel, majd rámpattantja a kérdést:

— Mi tetszik?
Egyik lábamról a másikra állok, válto-gatok. Különös figura lehetek így kint a járdán, hivatalon kívül, akitől megkér-dezték, hogy mi tetszik?

— Maga tetszik! — mondom silányan hangsúlyozva a szót. Rőtön érzem, hogy roppant ügyetlenül ejtettem ki, nem így kellett volna. Nem volt ebben semmi kellem, semmi iz és mint mikor az ember elejt valamit, hirtelen utána kap a kezével, én is utána kapok a szónak, de már hasztalan. Az álmos, szépszemű leány jö-erősen bevágja előttem a postahivatal aj-taját s látom, hogy a pénztáros kisasz-szony is felugrik, becsapja a pénzszek-rony ajtaját, lezárja, sürgés, forgás, a pénztáros kisasszony sápadt...

Jó Eg!... Na de mindegy már!... Nekik van igazuk, hiszen hallottunk már több olyan esetről, hogy a postahivatalt fényes dőlben kirabolták...

Eloldalgok. Rágyujtok egy cigarettára, erősen fúvom a füstöt felfelé a kék ég-nek, mintha ezt a kínos élményt akarném kifűjni magamból. Ostoba, összefüggéste-len szavakat rácsállok, Ovidiusból citá-lok, hogy: aurea prima sata est aetas, quae vindice nullo, Vergiliusból, hogy: iam proximus ardet Ucalegon... Andra moi ennepe Mousa... mondom görögül a líászt. Hej drága Kalvoda tanár úr, se-hogy se megy a fejembe az aoristos, hal-lottak ilyet, lecsukták a kasszákat!... Észre se veszem, hogy már a piactéren vagyok. Hál' Istennek, talán megúszom baj nélkül...

Minden ház ismerős, csak mintha lejjebb sülyedtek volna a földbe, mintha le-nyomta volna őket az idő. Kicsinylem őket, hiszen óriások voltak ezek húsz év-vel ezelőtt, most olyan aprók, szinte ki-látszom belőlük. Firmán áll meg a szem-em. Orvosi firmán. Olvasom, de nem úgy olvasom, ahogy ki van írva. Most sem látom az igazi nevét, pedig az igazi

neve van kírva, hanem dr. Stiglic Imré-nek olvasom, stiglicnek, ahogy csúfol-tuk nyolc éven át, mert féltlen stigliceket fogdosott és stiglicekkel kereskedett. Dr. Stiglic Imre egyetemes orvostudor, rendel 3—5-ig.
Be kéne menni Stiglinchez, unom már ezt az inkognitót. Senki se ismer meg, nem szólít a nevemen, nem ölel magához.

Stiglic székbe ültet, barátságosan kér-dezi, mi a panaszom? Ejnye, ejnye, most mit csináljak? Belemegyek a játékba! Majd a végén elvevtem magamat.

— Nyállalást érzek a hátamban.
— Jó, vetkezzen le! — mondja ő. — Mi-lyen időközökben szúr?...
— Most például nem szúr, — mondom én. Stiglic veri, kopogtatja, puffóli, nyom-kodja a hátamat, mellemet, gyömrömat, csóválgatja a fejét. Hallgatózik s biztat-gat, hogy nagyokat sóhajtsak. És én só-hajtozom...

— Tessék felöltözni! — szól rám a ko-mám. Mondja, hogy nem talál semmit. Kikérdez, mennyi cigarettát szívok na-ponta? Mostanában már redukáltam! — mondom én. Naponta körülbelül negyve-net ha elszívok. Stiglic nevet.
— Ezelőtt talán egy egész trafikot elszívt naponta?... Itt a baj! Ne dohányozzon!... Mert a dohányzás kérem...

Akarom neki mondani, hogy ne prédikálj Stiglic, ki fekdött nikotinmérgezésben, te vagy én? De nem szólok semmit, várom, hátha megismer? Fanyarul kérdezem, mi-vel tartozom?
Még fanyarabban mondja a vizit árát.

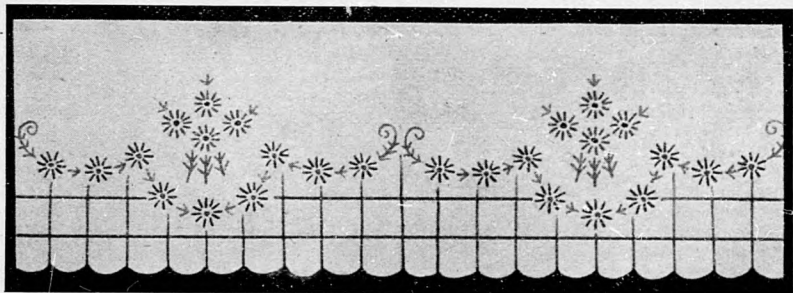
Csendes búval járom délután az utcákat. Bánat fekszik rám.

Kéz érint vállon. Egy asszony áll előttem. És mintha egy kékszemű kislány toppant volna elém az áporodott csend-ből, kacag, kacag, egyre távolodik a hangja és már ott állok a levendula illat-ban, ő az ablakban könyököl s én mon-dom neki, hogy kilépek a hatodikból, be-állok a járásbíróváshoz...

Állunk szóltanul egymással szemben. Az-tán csendesen mondogatunk egyet-mást. Mondja ő, hogy a fia most érettségizett és még van egy nagy lánya és még egy kisebb lánya. Én a flaimról beszélek... (Gondolom: tán ezek a fiúk és lányok majd összetalálkoznak az életben és együtt is maradnak.) Nyújtja a kezét, én nagyon mélyen meg-emelem a kalapom.

Köszönöm, köszönöm!... Olyan az este, mikor vonatra szállok, mintha kosárral hintoné a Jóisten az ég-ből a bazsalikom illatot a falura. Zongor-ászó csendül fel egy régi házban, leány énekel.
Amoda pedig gyerek kacag...

Csurka Péter

Konyhaszékény-csík

Leírása kézimunkarovatunkban

Az ezredes kisasszony

Ma különösen ideges volt. Lábat összezsorította. Ragyogó szép fogaival puha ajkát harapálta. A fogkefe nyomán vér-rögök bugybantak ki a tejfélére bőre. Szinte felsikoltott fájdalomában. Lihegve, remegő mozdulatlanlag ült tovább. S míg haragosra ráncolt szemöldöke alól az aranypiros fényben csillogó utat figyelt, arra gondolt, hogy voltaképpen már gondolkozni sem tud.

A fiatalember, ki mosolygva ül mellette, negyedóra óta hallgat. Néha ránéz. Érti. Úgy tesz, mintha mondani akarna valamit. De csak hallgat tovább. Az utolsó szó akkor hagyta el ajkát, mikor a köves útról lekanyarodtak. Azt mondta:

— Ne hajtsan olyan vadul, Boriska! Azóta hallgat. Néha hátranyúl a hátsó ülésre. Megsimogatja a hatalmas komondort, mely a szájában tartja a sapkáját. Néz komoran a puszta kékes-szürke homályába, honnan — mint ködfátyolba burkolt halvány asszony — közeleg az est. És csak hallgat, mint a néma. Elkéseredve, mintha rajtuk akarná kitölteni bosszúját, a lovak közé vágott.

— Azért is gyorsan hajtok, — mondta önmagának sápadtan.

Mindaz, ami eddig történt köztük, egyetlen volt a senmivel. A fiatalember kijárt hozzájuk minden nap. Minden szabad idejét vele töltötte. De a szerelemről hallgatott. Arra, hogy megcsókolja, soha kísérletet sem tett. S ő mégis egyre türeltellemből érezte, hogy a fiatalember nyugodt tekintete jelforralja vérét.

Az ezüstporos út szélén susogva hajoltak össze a fonyadt virágok.

A fiatalember az istenkísértő rohanásban sem szóalt meg. Tudja jól, hogy bármelyik percében a nyakukat törhetik. Mégis, gyönyörködve nézi a lányt. Fehér ruhájában olyan, mint egy büszke köcsög, — állapítja meg. Milyen biztosan tartja a habos állatokat.

A fiatalember ellenállhatatlan vágott érzett, hogy megcsókolja ezt a bátor, büszke lányt, amikor egy méhecskén akadt meg a szeme. A kis állat a lány hátán pihent.

— Méh, — kiáltott nagyot a fiatalember és odakapott.

A lány az érintésre összeborzadt. Csaknem hangosan kitört belőle a sírás. Megrántotta a lovak száját.

A két habos ló, mintha megmeredt volna minden tagjuk, fújva megállt. A lány felptant az ülésről. Leugrott a földre. S villámlo szemekkel, végtelen gyűlölettel nézett a fiatalemberre.

— Laci! Mi volt ez?

— Egy méh volt a vállán, Boriska, azt akartam levenni.

— Hazudik! Mikor elindultunk, szavát adta, hogy nem fog sem megcsókolni, sem megölni. És most...

— De Boriska — védekezett a fiatalember. — Eszem ágában sem volt, hogy magát megöleljem.

— Úgy? — nézett rémülten önmagába. — Tehát eszem ágában sem volt, hogy itt, ahol csak a pacsirták látnak, megcsókoljon. Eszébe sem jutott, hogy induláskor azért kértem a szavát, hogy ráirányítsam a figyelmét: nem csak hallgatás van a világon, hanem csók is. De hát Laci és a csók. Vagy talán mást szeret?

Mint a hirtelen kitörő vihar, kirobbant belőle a sírás. Zsebkezdőjét a szemébe zsorította. S anélkül, hogy tudta volna miért, szaladni kezdett.

— De Boriska — ugrott le a kocsirol a fiatalember. — Bocssáson meg. És ne értsen félre. Én korrektil viselkedtem! De hiába beszélt s hiába kezdett nyargalni. A ruganyostestű lány, mint az őz, könnyedén futott az aranyszínű tarlón. Nagy kört irt le, visszafutott a kocsihoz. Felugrott a helyére. Kezébe kapta a hajtászatot. Csettintett a nyelvével. S úgy elporzott, mint a szélvész.

A fiatalember egy darabig kiabálva rohant a kocsit után.

— Boriska! Várjon meg!

De mikor látta, hogy nem versenyezhet a sárgákkal, álmélkodva nézett a porfelhőbe.

— Mi lelte ezt a lányt? Azt akarta tudtára adni, hogy terhére van a társasága? Ha ez volt a célja, elérte. A történetk után nem lépheti át a küszöbüket. Azaz még egyszer át kell lépnie. A kutya szájában maradt a sapkája s anélkül nem mehet végig a városon.

Dühösen belerúgott egy vakondtúrásba, aztán toronyiránt a lány után indult.

★

Az ezredes a verandán szivarozott az újságja mellett, mikor a kocsit berobogott.

— Laci! hol hagyta? — kérdezte.

— Szemtelenül viselkedett és lettem...

Az ezredes felugrott. Eldobta a szivart. Lezsapta az újságot s a kocsihoz sietett.

— Többet engedtet meg talán magának, mint amennyit egy úrlánnyal szemben szabad? — nézett kutatva a lányszemébe.

— Igen, azaz nem, apuskám. Inkább...

— Mi az az inkább? Úgy viselkedett, mint úriember, vagy visszaért a helyzettel!

— Úgy viselkedett, illetőleg nem úgy, — borult kitörő zokogással apja mellére Boriska. — Nem viselkedett sehogy. Csak összeesztém vele!

Az ezredes még most sem értett semmit. De mint kitünő taktikus, nem folytatta az ostromot. A hátába került az ellenségnek. Átkarolta. S a fulébe sügta:

— Szeleburdi vagy, kislányom. Nem lett volna szabad így bánnod Lacival. Ó elvégre vendégünk. És igen csinos fiatalember. Nekem legalább nagyon tetszik.

— Utálok! Gyűlölöm! Legjobban szeretném megfojtani, — sziszegte Boriska.

— Miért haragszol annyira rá? Erőszakkal megölet?

— Nem.

— Megcsókol?

— Nem. Nem. Mégsem akarom látni. Ha visszajön, utasítsd ki!

— Arra aligha lesz szükség, — csóválta fejét komoran az ezredes. — Bizonyosra veszem, hogy Laci egy udvarias lebelben fog elbűcsüzni tőlünk és többet nem látjuk itt a tanyánkon. Sőt könnyen át is helyeztetni magát.

A lány a fejéhez kapott.

— Nem jön vissza? — lihegte fájdalomosan. — De, de... ne engedd apuskám, hogy elmenjen. Akkor én meghalok, — tört ki belőle újra a sírás és a szobájába futott.

Az ezredes ámulva nézett utána.

— Mi lelte ezt a lányt?

— Az, őregem, — mondta lassan az ezre-

desné, ki idáig a verandán, a vadszölö-levelek mögött meglapulva hallgatott —, hogy züllik a hadsereg tisztikara. Az én időmben minden jóra való hadnagymár az első félóránban szerelmet vallott az ideáljának és csókot rabolt tőle. Míg ma egy főhadnagymagó estendő alatt nem jut el addig. Pfüj, Micsoda gyávaaság!

— Jó, jó, de mi köze ennek Boriskához? — nézett értetlenül az ezredes.

— Az, hogy szerelmes a te drágalódás főhadnagymodba, abba a gyáva Horvay Laciba, aki nem hogy nyilatkozni merne, de még a kezét sem meri megcsókolni. — Vagy úgy, ez hát a baj, — csapta össze a felvilágosítás után a kezét az ezredes. — Akkor drágám az ügylőz semmi közöm. Átadom a parancsnokságot. Intézkedj, ahogy akarsz. Szerelmi ügyekbe elből nem szólok béle.

— Persze, megfutamodol. A becsületüggyi választmány ülésén tudsz nagyképűsködni az eléd kerülő nőügyekben. De mikor a saját lányodról van szó, akkor te is olyan gyáva vagy, mint a többi férfi, — dobbantott az ezredesné. — A sírba viszed Boriskát!

— En? — állt meg az ajtóban csodálkozva az ezredes. — Én viszem a sírba?

— Igenis te! — pergett iszonyú gyorsasággal az ezredesné nyelve. — Miért nem kérdezted meg attól a fajankótól, hogy tulajdonképpen mit akar a lányodtól? Ehhez mint apának jogod van!

— Jól van, szívem! Holnap kihallgatásra rendel a főhadnagymot és parancsot adok neki, hogy kérje meg a lányom kezét! — vágta be maga után az ezredes úgy az ajtót, hogy az épület beledörült s a tisztiszolga ijedten bújta a konyhán a szakácsné mellére.

— Jaj, mi lesz itt még máma, Julcsa. Elevezen lenyűzzák a bőrünket!

— Már akiét! — Az enyémekt ugyan nem nyúzza le száz generális se!

— Ne pofázz. Halljuk, mi lesz még!

Horvay László főhadnagymúr ebben a pilanlatban lépett be a kertajtón. Sapka nélkül. Pipacspirosan. Homlokáról folyt a víz. Arcán zavar tükrözött. Lelkében pedig ezer kérdés ordított egyszerre.

Mi lesz? Mit szólnak a szülők az incidenshez? Neki hisznek, vagy a lánynak?

Feltétlenül a lánynak s ezzel az ő sorsa megpecsételődik. Vége élete legszebb álmanak. A lány nem lesz az ő felesége soha. Mert hogy Boriska nem szereti, arról most teljes bizonyossággal meggyőződött. A hosszú úton kínlódó tépelődéssel megállapította, hogy nincs többé keresnivalója ebben a házában. Gyors visszavonulása az egyetlen kötelessége.

Úgy érezte, lángol az arcán a bőr. Nem is ment oda az ezredesnéhez. A szobájába sietett. Lekefélte magáról a port. Megigazította a haját. Felkötötte a kardját. Elgondolkozva felhúzta kesztyűit s a tükör elé állt. Sokáig farkasszemet nézett önmagával.

— Vigyázz magadra, főhadnagymúr, — sügta a ragyogó üvegbe s a sapkája után nyúlt. Nem találta. Felkutatta az egész szobát. — Hazahozta az a dög, az a Bunnás! Biztosan most is bevitte a Boriska szobájába. Oda kell érte menni. Vagy ki kell hozatni, — állapította meg hosszas keresés után.

Pillanatilag távolozott. Aztán mindenre elszántan indult az ezredesné felé.

— Csókolom a kezét, méltóságos aszo-

Zörgő kelengye fogalom

B. Schroll és más vászonárúk nagy raktára

Árajánlatok 495 pengőtől
Textilarunagykereskedő

Bp, Deák Ferenc-u. 19

nyom, — vágta össze keményen a sarkát és mély tisztelettel kezét csókolta. — Azt hiszem, Bundás a szokott helyre vitte a sapkát. Kegyeskednék kihozatni.

— Kérem, parancsoljon addig is, — mutatott az egyik nőfőjére az ezredesné és csezengett a szobalánynak. — Hozza ki a főhadnagy úr sapkáját a kisasszony szobájából. És küldje ki a kisasszonyt is, az uramat is!

Elkopogtak a lépések. A főhadnagy megremegett. Mit akar a méltóságos mama Boriskával? Azt talán, hogy kölcsönös ki-magyarázkodás után kössenek békét? Ez lenne az ő szíve minden vágya. De ebből nem lehet semmi. Az a gögös, szép lány utálja őt. És mit akar az ezredes-sel? Miért hivatja azt is?

A főhadnagy úgy érezte, életében még nem volt ily kínos helyzetben. Akadozva, minden szó után lélekzetet véve rákezdt: — Méltóságos asszonyom... úgy érzem... kötelességem bejelenteni... az előbb... egy félreértés folytán... sajnálatos incidens történt köztem és Boriska között... mely lehetetlenné teszi, hogy továbbra is igénybe vegyem méltóságok szíves vendégszeretét...

Az ezredesné mélyen beleszűrt a fájdalom. Két csási gyerek, szeretete volna hangosan kiáltani. Kínózzák egymást, mikor a vak is látja, hogy egymás nélkül már lélegezni sem tudnak. Nyelvében ezer öröög bizsergett. Mind szólásra ingerelte. Az egyik azt akarta vele mondatni: nagy számár maga, kedves főhadnagy úr. A másik ezt szeretne volna vele kiáltani: ugyan, édes fiam, nem érzed, hogy a lányom téged szeret legjobban a világon? Hangosan természetesen ennyit mondott: — Tulajdonképpen mi történt maguk között?

— Semmiség, méltóságos asszonyom. Könnyű lánylépések kopogtak. Az ezredesné Boriska elé sietett. Karonfogta. Lenyomta a főhadnagy melletti fotójába. — Új le, kincsem — vette ki kezéből a tisztí sapkát és intett a fiatalembernek, hogy folytassa.

A főhadnagy felállt. — Méltóságos asszonyom, amikor kikocsiztunk, észrevettem, hogy egy méhecske mészár a Boriska vállán. Levettem. Boriska félreértette a mozdulatomat. Pedig becsületlavamra kijelentem, nem az volt a szándékom, hogy megöleljem.

— Bár az lett volna. Ha átkaptad volna ezt a kölyköt úgy, hogy ropogott volna minden csontja és megcsókolta volna jó értelmesen, becsületesen, most nem állnátok itt — gondolta az ezredesné. S a kezét tördelve azon tépelődött, hogyan akadályozhatná meg, vagy legalább mivel készíthetné a fiú távozását. Ezer ötlet villant fel a koponyájában, de egy kivételét nem talált köztük. Mintha fekete kendővel kötötték volna be agyvelejét, a gondolatok iszonyú messzeségből ködlöttek halványan eléje. S a ködből egész kórus üvöltötte: mi lesz a lányoddal? Boldogtalan lesz talán egész életére, ha szétválnak.

Már késő...

Vétek volt-e, hogy nem beszéltem Arról, hogy szerettek? Én nem Tudom, csak azt érzem, hogy fáj, fáj, Mint szívnek rég ismerős táj, Hogy némán magamba temettem, Hogy mennyi szép van a nevedben, Milyen jó iz az, hogy létezel, S mennyi fény az, ha megérkezel, Hogy te jelentet az örömet, S minden mosolygásom köszönet, Hála, imádság neked, érted... Ünnap volt, ha láttalak téged...

Látod, már nem is tudom tovább... Félíg irt versnél nincs ostobább... Ma már nem tudok olyan hangon Szólni... Ma már rekedt a hangom... Egyedül, soká kiabáltam Utánad, mint üres szobában Gyermekek, ha fél és érzi: gyenge És nincs ott, aki segíthetne... Látod, már én is szomorú Vagyok, mint márciusi ború... No, mindegy... Beszélni akartam, S makacsul zárva maradt ajkam... Már késő...

Korompay Viola

— Ezt meg kell akadályoznom — szorult ököibe erőlyesen az ezredesné keze és a lányára nézett. Miért hallgatsz? Miért nem szólsz egy szót legalább? — mondta a szemével. De Boriska csak tépte a selyem-zsebkendőjét és jel sem mert pillantani. A kínos csendben a főhadnagy érezte, hogy indulnia kell. Nem szólnak hozzá. Halásápadtan a méltóságos mama elé lépett. Jégáldéj szájával megcsókolta a kezét. Aztán Boriska elé állt. Neki is kezét csókolta. Aztán hátralepett. Összevágta a sarkát. A kardot, sapkát az oldalához szorította. Megbiccentette a fejét.

— Csókolom a kezüket! Boriska álltan dőlt a székre. De a fogaít összeharapta most is. Az ezredesné az égére nézett. Ha most valami csoda történe. Ha valaki visszanyomná a főhadnagyot a székbe öt percre, amíg ő levegőhöz jutna. Vagy legalább az ezredes jönne! Dehát a csodák kora elmúlt. Manapság szürke események töltik ki az élet legizgalmasabb pillanatait is.

Amikor a főhadnagy feszes hátraarcot csinált és nagyot sóhajva megmozdította bal lábát, megmozdult a szék mögött lapuló Bundás is. A fiatalember mögé ugrott. Szájával kirántotta kezéből a sapkát. S bolondos ugrádozással visszarohant vele a lány szobájába.

Mintha fojtogató ökök engedte volna el a torkokát. A mama hektoliternyi szivott a levegőből. A lány felkacagott. A főhadnagy pedig sóbálvánnyá meredve állt. Legszívesebben a kutya után rohant volna, úgy a kardjával szétthasogassa. A méltóságos mama mentette meg a helyzetet. Felállt.

— Azonnal hozom a sapkáját, főhadnagy

úr! — indult a lánya szobája felé. Magában pedig azt gondolta: — Várjatok csak. Ugy eldugom, hogy itéletnapig sem akadtok rá.

De a jószándék nem valósulhatott meg. A komondor észrevette a támadó szándékot. Kiugrott a kertbe. Jökedűben szaladgált a virággyákok között. Hiába csalogatta mézes szóval az ezredesné, oda nem ment a sapkával senkihez.

A főhadnagy hol a kutyára nézett, hol a mamára. Mit csináljon? A lányhoz fordult:

— Kérem, Boriska, vessen véget ennek a kínos helyzetnek. Az a dög csak magára hallgat. Hívja ide!

— Azért sem! — rántotta fel durcásan a vállát a lány.

A főhadnagy szeme felcsillant.

— Szóval nem akarja visszaadni a sapkám? — Nem.

— Vigyázzon Boriska, mert amíg a sapkát meg nem kapom, itt maradok. Akár tetszik magának, akár nem. Itt fogok állni, ha kell, reggelig!

— Tölem itt állhat akár örökre!

Alig röppent ki a szó, Boriska lángörösen felugrott. Szerette volna leharapni a nyelvéből. Mi szaladt ki ily meggondolatlanul a száján? Az, hogy örökre? Igen. De ő ezt nem úgy érte. Ő ennek a szónak nem tulajdonított jelentőséget. Dacból, ellenkezésből vágta ki. A szobájába akart szaladni, hogy elbujjon a fiatalember tekintete elől. Azonban elkésett. A főhadnagy átölelte és csókolni kezdte.

— Akkor itt maradok örökre. Te édes, rossz gyerekek! Örökre. Az ezredes nagy álmosan ekkor lépett ki az ajtón. Egy pillanatig ámulva nézte az ölelkező párt. Mikor aztán megállapította, hogy egyetlen leánya is igen buzgógn adogatja vissza a főhadnagy úr csókjait, elordította magát:

— Főhadnagy úr! Mit jelenten ez?

— Azt, ezredes uram — ugrott vigyázzba Horvay Laci —, hogy alázatosan kérem a Boriska kezét.

— Úgy! S ezért a számársáért ki mertétek verni a szememből az álmot! Na, majd adok én nektek! Főhadnagy úr, hátra arc! Boriska, te is hátra arc! Irány a Boriska szobája! Az eljegyzési vacsoráig szobafogság! Indulj!

Horvay Laci soha életében nem vágta ki úgy az első lépést, mint most. Az ezredesné a virágok közt törölgette boldogságának könnyeit. A tisztí szolga pedig nagyot cuppantott a konyhán a szakácsné gömbölyű képére.

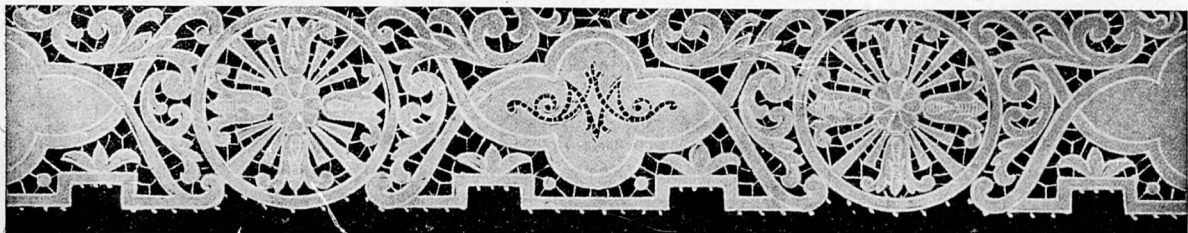
— Tyutyütyü! Ilyen áristom nekünk is jólesne! Igaz-e, tubicám?

A másfélmásás tubika vigyorgott. — Ühüm!

Este a „dög“ három szlet pecsenyét kapott a lakomából. Egyet a mamától, egyet Boriskától, egyet a vőlegénytől.

Az ezredesnél nem kapott semmit. Csak egy simogatást.

— Okosabb vagy, Bundás, sok embernél! Gyomai György

A margarin regénye

Hetven évvel ezelőtt véres háborút vívtak egymással a poroszok és a franciák. Mialatt a porosz seregek Párizs felé tartottak, Franciaországban félelmetes méreteket öltött az élelmiszerhiány. A zsírfélék eltűntek a piacról, s eltűnt a vaj is: minden francia étel alapja.

III. Napoleon császár, kinek szemei csak az aggasztó helyzeten csüngtek, nem vett tudomást az élelmiszerhiányról. De Eugénie császárné szorongva figyelte, hogyan tűnik el a pir a párizsi gyerekek arcáról. Mialatt a férfiak elvérezték a harctéren, a gyerekek elsorvadtak otthon. A kémia ezidőtájt kezdett a praktikus étellel is foglalkozni. Tökéletesítette a világítást, a gyapjufestést, a szappant. „Miert ne lehetne vajpótlékot is gyárítani?” — gondolta Eugénie és addig-oddig beszélt a császárnak, amíg az tízezerfrankos jutalmat ígért annak, aki tökéletes művaját készíti.

A Loire-folyó mentén, zöldelő dombok közt, kis falucskában lakott a Mouries-család. Mouriesek szegény emberek voltak. A földesúrtól függtek. Emberemlékezet óta az ő birtokain dolgoztak, gyerekeik a grófi gyerekekkel játszottak. Most is a kastély parkjában hancúrozott a kis kontessz és a két Mouries-gyerek. Marguerite kontessz sótszemű, fiús kislány volt. Szerette a vad játékokat. De ezekben bizony csak a fiatalabbik Mouries-fió, csak Jean tudott résztvenni. A ferdevállú, enyhén bicegő idősebb fiú egy nagy fa árnyékában ült és a mesekönyveket jalta. Esős délutánokon aztán elmesélte a két vadócna, mit olvasott s Marguerite és Jean lélekzetviasszajfojta hallgatták. A mesék pedig duzzadtak, nőttek, szűz részlettel gazdagodtak.

Egy alkalommal, mikor a kislíji a béka-király meséjének bővített kiadásával mulattatta pajtásait, észrevétlenül lépett a szobába a gróf. Megállt az ajtóban és hallgatta a mesét. Néhány nap múlva a Mouries-gyerekekhez lépett a kertben:

— Mi akarsz lenni fiam, ha nagy leszel...?

— Olyasvalami, gróf úr, kérem — felelt a kislíji elpirulva, — amirehhez minél tovább kell tanulni...

— Miért? — kérdezte a gróf.

— Nagyon szeretek tanulni...

Igen ám, de Mouriesék szegények voltak. Egy tanítással a fiút, aki kisujjából rázza ki minden iskolaév első negyedében az egész év tananyagát.

— Majd én taníttatom — mondta a gróf és a rosszulnőtt Mége-Mouries-fió a szomszéd városka iskolájába került. Vele ment bátyja, a jóképű Jean is. De biz ő az első felév után hazaszökött. Nem volt kedve tanulni. Erdész akart lenni, vagy lovász. Az állatokat szerette és a természetet.

Marguerite és két pajtása ezután csak a vakációban találkoztak. A kis kontessz zárdába küldték s mikor hosszú távollét után viszontlatta egymást a két fiatal-ember és a kis grófnő, féltéken, feszélyezetten társalogtak. Ami valaha nem játszott szerepet köztük: a rangkülönbség, most óceánként választotta el őket. De az óceán nem volt túl széles ahhoz, hogy Jean, aki dalis fiúvá serdült, meg ne bámulja Marguerite karcsúságát.

Mire ismét nyárba fordult a tavasz, mire otthon voltak mindhármán, Margueritének is feltűnt Jean villogó fekete szeme s ez a felfedezés, s a hirtelen fel-lángoló szerelem oly boldog kábulatba

ringatta őket, hogy észre se vették, hányszor néz fel könnyeiből s felejtí szemet Marguerite-en a fiatalabbik Mouries-fió. Pedig a két fiú közül csak őt, a „tudóst” hívta meg a kastélyba a gróf. Hosszú estéket töltöttek együtt a könyvtárszobában. A grófot érdekelte a kémia s a Mouries-fió kémikusnak készült. Miközben a gróf kérdezgette, miközben felelt, magyarázott, néha fel-felnézett Marguerite mosolygó portréjára a falon. Fejében ilyenkor összegabalyodtak a számok s a gróf csodálkozva állapította meg, hogy védené, a nagyszerűggyú fiú néha el-elálmódozik.

Egy este, mikor Marguerite képe különös hódítón mosolygott le a falról, későn távozott a kastélyból a „tudós”. A parkon át ment hazafelé. Egyszerre ölelkező párt pillant meg a holdsütött tisztáson. Jean és Marguerite — ők voltak az ölelkezők — imbolyogtak, csókolódz-tak, mint álom-alakok szoktak, majd lassan arra tartottak, ahol az idősebb Mouries-fió az árnyékba húzódott.

— Gyere el velem holnap, Jean! Apám vadászatra megy, észrevétlenül kiszurranok a házból. A park kerítésénél találkozunk.

— Boldogan mennék, szerelmem, boldogan — felelte Jean, — de rámbízták az egész majort. A tisztartó a városba megy. Mindenre nekem kell ügyelnem... Többet nem hallott az árnyékba húzóódó fiú. A szerelmesek valamely neszől úgy megijedtek, hogy futásnak eredtek.

Mikor hazacért, így szólt bátyjához:

— Holnap semmi dolgom. Ha megmagyaránád, mire kell a majorban felügyelnem, vállalnám a munkádat...

Igy került ki a majorba Mouries, a tudós, de mert otthon is vigyázni kellett volna az apja három tehenére, egyszerűen oldotta meg a kérdést: rázárta a tehenekre az istállót.

A tehenékk két álló napig nem kaptak inni, a harmadik napon azonban mégis adtak tejet s Mouries nem azért volt tudós, hogy ez az egyszerű tény el ne raktározza agyában.

Elraktározta, elskatulyázta, noha e keserve napokban oly sok mással kellett megbirkóznia: csalódásával, szerelmével.

Mire jött az ősz, szeretettel hallgatta Jeant, aki bevallotta, hogy ő és Marguerite halálosan szeretik egymást. De házasságra gondolni se mernek. A gróf inkább kitagadja a lányát, minthogy a segédtisztartóhoz adja feleségül.

— Várjatok — tanácsolta a tudós. — Majd csak akad valamilyen megoldás.

Valóban akadt is, de hogy milyen lesz a megoldás, azt nem álmodta előre senki. Nem sejtette senki, hogy Franciaország és Poroszország közt kitör a háború s a szerelmesek egy szép napon megjelennek a „tudós” párizsi lakásán. — Megszöktünk — mondták —. Ma reggel meg is esküdtünk. Jean holnapután bevonul...

Három mámoros nap következett Párizsban. Az idősebb fiú hiába akarta magukra hagyni a szerelmeseket, el kellett kísérnie őket a Boisba, kis vendéglőbbe. A harmadik napon Jean a harctérre ment. Bátyja és Marguerite könnybeboruló szemmel intettek búcsút... Marguerite nem mehetett vissza többé szüleihez, akik kitagadták.

A „tudós” kis lakásába költözött hát, a szerény háztartást vezette. Bízské volt sógorára, akinek tehetségét ekkortájt felfedezte fel a tudomány. Este, ha hazajött

a laboratóriumból, ahol hajnal óta dolgozott, a jövőről beszéltek, Jean gyermekéről, akit boldogan vártak.

— Csak az a baj, hogy kevés a pénzünk — mondta a „tudós” — de hátha szerencsénk lesz — tette hozzá titokzatosan — hátha megnyerem a jutalmat, melyet nemrég tűzött ki a császár... Marguerite szórakozottan hallgatta.

Párizs felé közeledtek a poroszok, amikor kirobbant a Mége-Mouries-találmány híre. Felfedezte a művaját, mellyel azonnal elaraszották a piacot. A párizsi anyák ismét tápláló ételt adhattak gyermekeiknek s a „tudós” ragyogó arccal tette Jean újszülött kislíjának bölcsőjébe az ezres-bankókat, a császári jutalmat. De hogyan és miből teremtette meg a művaját Mége-Mouries?... Egy régi emlékből. Eszébe jutott a nyári nap, melyen a teheneket bezárta az istállóba s bár két napig szomjaztak a szegény párák, a harmadik napon mégis adtak tejet. Tehát testükben tartalék-tej van — gondolta Mouries, s addig kísérletezett állati zsírokkal, míg meg nem teremtette azt a vaj- és zsírpótlékot, melyet Margarinának nevezett el...

Hogy miért, csak azok értik, akik regényét ismerik. Talán Jean is megértette volna, ha nem fekjúdt volna holtan a csatamezőn. Mire a porosz-francia háború végetért, a margarin is nyugugalomba vonult. Háborús produktum volt. Nem volt rá szükség békében. De negyven év múltán, a világháború idején, megjelent ismét. Megjelent s nem távozott többé. Hogy is távozott volna, mikor közben oly tökéletes lett, hogy Németországban, Angliában száz háztartás közül kilencvenben margarinnal főznek!

Persze a mai margarin nagyban különbözik a Mége-Mouries-féltől. A mai margarin nem pótlék, hanem őt világrész válogatott terményeiből készült tápláló ételbázis. Hány hájo ring a tengeren, hány dolgos kéz serénykedik a gyárakban, kikötőkben, amíg a margarin eljut a gazdasszony konyhájába, semmivel se jellemezhető jobban, mint azzal, ha elmondjuk, hogy Dél-Amerika gyapotmagja, Afrika földimogyorója, az indiai szigetek kókuszdiója, a Jeges-tenger cethalzsírja, őt földrészt tehenek teje nélkül a különös zsírpótlónak egyetlen dekája se születik. Tengereken át jön, tengereken át megy a margarin. Alig küldte el a nagy európai és amerikai margarin-üzemeknek terményeit a sok távoli sziget, azonnal zsírpótlékot készítenek belőle s viszik vissza Dél-Amerikába, Afrikába és Indiába, ahol ugyanolyan népszerű, mint nálunk. A világ egyetlen gyártmánya se utazik annyit, mint a margarin.

Bácskai Magda

Kedvesség vonzóvá, kellemessé teszi a családi otthon a kis házikert. Értékesebbé válik, ha nemcsak a szemet gyönyörködteti, hanem a konyhára is jut belőle főzelék-féle, gyümölcs. Az ügyes gazdasszony ennél többet is tud. Ügyes kezeléssel, szakszerű munkával eléri, hogy eladásra is kerülhet belőle néhány korai, értékes termék.

A Jézus Szive Néplányai Társasága vezetése alatt álló péceli Gazdasági Leányiskola erre is megtaníttja növendékeit. Tájékoztatót szívesen küld válaszbellyeg ellenében az iskola vezetősége:

Pécel, Szilágyi-tér 1

MEZŐSSY MÁRIA

JÉGVÉRÉS

Anna néném hangja a hajnali harangszóval egyszerre csendült. Osztotta a parancsot, akár egy huszárkapitány. Termete, tartása is olyan volt. Padlástól pincéig számontartotta az egérlikat is. Félában állt előtte vincellértől a csellengő udvarbérising mindenki. Este fekete táblára feljegyezte a másnapi teendőket s a jövőre tervezett munka nyugalmával bóbiskolt.

Gábor bátyám szétvetett lába a lakkcsizma sarkán támaszkodott az asztal alatt. Kézét a magyarnadrág első zsebébe dugta, nagyujja kimaradt. Petőfi-nyakkendő ringatózott álla alatt az ütemes lélegzet hullámán. Egyszer a csillagokat nézte, máskor a szőlőt, a méheket.

— Akinek ilyen háziszandárja van, mint az én Annám, az Isten tartsa meg, annak nem igen marad több tennivalója — mentegette mosolyos semmittevését.

Erzsi is sokat segít a háznál. Anna néném nevelése. Húszéves korában olyan gazdasszony volt, hogy egyedül is elvezényelte volna a falusi gazdaságot, de Anna néném nem adta át a kormányt:

— Majd ha a magad asszonya lesz!
Erzsi nem sietett. Már harminc felé járt a tavaszok számlálgatásával, néhány jó kérést ki is kosarozott. Nem tudtuk, valakinél ott hagyta-e a szívét, vagy vár valakire, aki késik.

Azon az estén mindnyájan merengőbbek voltak, mint máskor. Erzsi félkönyökre támasztva tenyerében tartotta szép, hosszúság arcát. Ujjait beletúrta sötét hajába. Dióbarna szemén álmot ködölt. Bóbiskolt. Úgy néztem őt, mint magamat. Hasonlított hozzám, de rajta minden kicsattanóbb volt. Rajtam mindez letompítva, elszintelenedve volt meg. Erzsi volt a falu, minden napfényével, a szőlőshatár minden vadésségével, a Tisza álmódózó, súlyos csendjével és zabolátlan, gátolhatatlan kitöréseivel. Erzsinék meg én voltam a szebb, a fakultabb kép — a városi lány. Gábor bátyám felemelte poharát, nagy hátrahajlással kiitta:

— No, kedveseim, tegyük el magunkat holnapra. Isten virraszt!

Anna néném és Erzsi felrebbentek, mint a csibék, ha előkapják zsárgnyak alá rejtett fejüket. Erzsi még csippent is hozzá. — Ugy a, gyerünk aludni, mert hajnalban a szőlőbe megyünk! Örülisz-e, kedveském? Kicsikorodban nagyon örültél, ha a szőlőbe mentünk. Meg van-e még a kis garabó, amit emlének hazavittél?

— Persze, hogy megvan, hogy gondold? — Nono, csak megkérdeztem. Mert nektek ott a nagy városban más mulatságotok van. Gondoltam, könnyen elfelejtethet. — A szőlőbeli élményeket? Az itt eltöltött nyarakot? Soha! Lélekben hányszor itt voltam! Nem éreztétek?
— Mért nem jöttél? — s aztán már jó meleg könnyekben megáztunk valahányan. Erzsi a párnákat rakosgatta. Fehéren duzzadoztak, mint a pöfeteg az erdőn.

— De jó! — öleltem meg a duzzadt falusi párnát. — Megölelek mindent! A szőlőtökéket, azt a fanyar vackort. Az egész falut, az egész szőlőshatárt megölelem, mert minden megvart engem. Minden megvárta, míg újra visszajövök... Megölelem...

— Hát Szendrey Ábrist megöleled-e, édes? — Ábrist... Ábrist?! Aki tizennégy éves koromban úgy belém szeretett egy farsangi lakodalmal, hogy a hetedik határ-

ból üzte naponta idáig a lovát — kiáltottam egy lélekzettel.

— Ábrist — hunyorított Erzsi. — Csak akartam tudni, hogy elfelejtetted-e?

— Szép volt! Meg is kérte a kezemet. Édesapám jót nevetett akkor. Megvergette Ábris vállát: „Ábris öcsém, korán lenne. Nálunk nem érik oly hamar a meggy, mint nálatok”. Így akarta elütni tréfával a korai lánykérést. De Ábris rajongó, tüzes szemével, mosolyos arcával egyre ostromolta... — elevenedtek az emlékek; tovább már nem is mondtam, csak gondoltam:

„Várok én három esztendőig is, Péter bátyám, csak ígérje meg, hogy nekem adjá Marikát!”

„Nem tehetem, öcsém. Három év nagy idő. Hátha Marika nem akarná! Meg aztán...”

„Mire gondol, Péter bátyám, hogy nem folytatja a szót? Elég gazdag vagyok én ahhoz, hogy poharas-virágot tartsak a házamban. Tudom én, hogy a városi lány poharas-virág...”

„Mindent tudok, öcsém, csak azt nem tudom, hogy eljönne-e még három év múlva a faludba... akár poharas-virágnak is.”
Ábris nyeregbe vágta magát, áthúzott az elősövény fölött s elvágatott, mint a futószél. Sokáig híre járt keserves nagy mulatozásainak, amit bánatában, megsértett önértében véghezvitt.

Erzsi látta, hogy belefeledektem az emlékezésbe, kiosont. *Azon kaptam magam, hogy latolgattam, „nem jobb lett volna-e eljönni poharas-virágnak Ábris falujába?”*

A rövid álom valóságba botlott. Ábris lova az oszlophoz kötve prüszkölt, nyihogott, kapált. Gábor bátyám parolázott Ábrissal:

— No, megjöttél, écsém? Majdszak minden úgy lesz, mint vót... Majdszak... Szívdobogva lihegtem a zsalun belül. Az álmot csak úgy kilöttyinttem szememből, villámsebbel öltözöktem s az oszlopos lépcsőjén kettőt ugrottam.

— Ábrist!
— Isten hozta, Marika!
— Magam is igyekeztem, Ábris!
— Igen kár, hogy nyolc esztendő tartott az igyekezete! — hangja keserű volt.
— No, adjon Isten jó reggelt! Marcella, a nagy garabókat hátra tedd, az ülés alá. Gábor, ne pálinkázzon már! Ti meg jobb lesz, ha nem néztek annyi ideig egymás szemibe, Marika. Alo, fel a kocsi, induljunk! — így csak Anna néni tud.

Megugrottak a vad lovak. Átdübbörögtek a kis hídon. Bekanyarodtak a jegenyésbe. Zökkenő nélkül gördült a kerék a harmatáztatá poron. Édes, könnyű szédület kavarta bennem az örömet. Ábris melletttem lovagolt. Szája kicsit megnyílt, mintha boldog, nagy kiáltásra készülne. Lakodalmas kocsis ez! Ábris visz a falujába poharas-virágnak! — sugta lelkemben a titokfestette képzelet.

A kocsis lassított és zökkenővel befordult a dinka-dülőbe. A nagy meggyfát megkerülte. Megállt. Ábris úgy kapott le, mint a babát. Talpraállított és megállt alattam a szédült föld is. Megerkezünk. Meg is éhezünk. A présház melletti kis szobát Erzsi ékesítette. Anna néném meg Erzsi hamarosan asztalt terített.

Ábris szemben ült velem és ostromolt tü-

zes tekintetével. Én is vizsgáltam talaját, földjét. Megélné-e benne az én-fajta élet? Méricsigéltem a boldogságotam is, mennyi? Mennyi a széle, mennyi a hossza? Elérné-e életem végéig, ha... itt maradnék poharas-virágnak Ábris falujában?

A nap már féldélen járt, mire felkeltünk a dús falatozástól. Szétszéledtünk a szőlő között. Gábor bátyám örömös mosollyal nézegette végig a sorokat. Az elhajló kacsokat a karó felé igazgatta.

— No lelke, szépségem. Így ne. Szépen, igényesen állj! Ejnye, no!

A hűsös levelek, mint friss brodok. Ragyogott a kékkő, mint a türkiz. A virágzó gerendez körül édes muzsikával döngtek a méhek. Hogy duzzad, érik itt az élet! Összeborultunk mindahányan könnyes ölelézésre. Gábor bátyám mondta csak ki, amit gondolt:

— Isten virraszt! Gyönyörű a szőlő! — még azt sem mondta utána, amit szokás, hogy „ha így maradna”.

Nem látta még ő sem, mi sem, hogy a látóhatár alján már felkapaszkodott egy felhő s alattomosan kúszik a nap felé.

Anna néném Gábor bátyámmal a bogrács körül foglalkozott. Erzsi az acatolókhoz ment. Ábris és én elültünk a tőké közé, a meleg homokba. Leszakítottam egy szál „kutyatej-virág”-ot és újra ültem a homokba: „...itt a poharas-virágnak, most hazaviteted, Ábris” — gondoltam és belemerítettem kezemet a homokba. Ábris lovaglopálcajával beleírta nevemet. Én is az övét. Majd szél fujt át a homok fölött és szétfújta a betűket. Pityergősen néztem: „...aki homokba írja sorsát, így jár” — s amíg így hirtintám le-fel, a homály elérte a napot és biroka kelt a sugarakkal. Megfékült, elmélyült és furcsa alakot vett fel. Középen világos csik vonult. A szél felerősödött és fujta a tőkék bodrait. Nagy, ritka cseppekben hullongani kezdett az eső. Két cepp az arcomra hullt. Nevetünk mindketten, hogy az ég könnyeket sír arcunkra. A meleg homok nagyokat kortyolt. Ábris azt mondta:

— De kár...
Isten, mért van minden szónak több értelme az egynél? A szél már hűvösen borzongatott, mint a rossz sejtelen.

— Jég! — sikoltott Anna néném. Rémülten néztük az eget. A fehér csik vonult előre a fekete homály közepén. A szél felágaskodott és tiz körmével egyszerre hasította fel burkát. Nagyot dördülve lezuhogott a jégfergeteg és pásztáran szántott végig a sorokon. A lerokadt tőkékét kegyetlenül megtaposta. Az acatoló lányok kórusban siránkoztak. Anna néném csendes volt. Tudta, hogy ezzel a hatalommal nem birkózik az ő mindenható parancsszava sem, hiába mondaná, „ahogy igyekezzel, úgy veszed hasznát!”

Ábris lehorgaszott fejjel, halkan suttogetta maga elé. Olyan halkan, hogy csak én hallottam. Csak én értettem:

— Hogy sír most a *feleségem*, ha nálunk is járt a jégverés...
Könnyes szemem látása befelé fordult s ott láttam az én homokba ültetett kis virágot, amit betemettem a jégverés. Milyen orozta tört ránk! — gondoltam — milyen napugaras magasságba emelkedett, hogy megtévessze az embert... és milyen kegyetlenül elpusztította a megívelt reményt...

— Isten virraszt, kedveseim, tán kiheveri a szőlő — és elindult Gábor bátyám a sorok közt. A megtépett kacsokat a karó felé igazgatta s úgy beszélt hozzájuk, mintha csupa élő, értelmes jószág lenne: — No, lelke, szépségem. Szépen, igényesen állj. Nédd csak, im már süt a nap!

A formosai leány

REGÉNY IRTA PAUL DE CHAUD

XV.

Carlin inkább mulatott az eseten, mint bosszankodott. Humoros, hogy egy képről, melyet tíz nemzetközi szaktekintély valódinak nyilvánított, a törvényszéki szakértő azt állítja, hogy hamis. Valóban, az embert furcsa meglepetések érik. Tegnap még milliomos volt, ma elvesztette a millióit. A Rembrandt-kép csak arra volt jó, hogy kellemetlenséget zúdított a nyakába.

Carlin elhatározta, hogy nem törődik többé a képpel. Akár valódi, akár nem, fusson a maga útján, nem avatkozik többé bele. Ha megnyeri a pert, jó, ha nem, azzal sem törődik. Leghelyesebb lesz, ha egyidőre elköltözik Párizsból. Mégpedig egy igen kellemes, kívánatos helyre, Bouquevalba. Csupa mosoly lett a szíve erre a gondolatra. Micsoda butaság, hogy egy kép miatt Párizsban tölti az idejét, ahelyett hogy Mártához menne, ahol a szerelem várja.

Otthon sportruhába öltözött. Néhány napja havazott s ilyenkor a legnagyobb gyönyörűség barangolni a hegyekben. Márta türelmetlenül várta Carlint. A fiatal leány arca rózsás volt, a szeme mosolygott. Mellette állt Mary is, akire alig lehetett ráismerni. Valósággal kivirult, visszanyerte ruganyosságát és a közérzete is rohamosan javult. Márta meg-

elégedetten állapította meg, hogy Carlin egyáltalán nem szomorú, hogy a pert elsőfokon elvesztette. Ebből arra következtetett, hogy Carlin igazán szereti őt, mert csak az igazi szerelem feledteti a férjvel anyagi bajait. Délfelé kettesben sétáltak a közeli kis fenyőerdőben. Mary otthon maradt, mert várta Dureuil, aki telefonált, hogy jönni fog.

— Oh, — mondta nevetve — milyen mérges lesz Martin, ha elmondom a délelőtti dolgokat! Anyira siettem ide, hogy még telefonálással sem akarom az időt pazarolni. Nem is olyan fontos az egész dolog! — és legyintett a kezével.

Aki nem járt havas fenyőerdőben téli napsütésben, nem tudhatja, mennyire megmámorosodik az ember a tél szépségétől, a szabadságtól és az egészségtől. Az ilyen séták az élet legmegnyugtatóbb gyönyörűségei közé tartoznak.

— Márta, — mondotta Carlin — én azért jöttem ma ide, magához, hogy a kettőnk boldogságát megvélőssítsem. Azt akarom, hogy együtt élvezzük a szerelmet, a napfényt és a gondtalanságot. Multkori telefonomra még nem kaptam választ. Most megismétlem akkori vallomásomat. Szeretem, Márta és kérem, legyen a feleségem! Az Isten mosolyog reánk a végtelen magasság-

ból, olyan itt, mintha a templomban volnánk. Szeretem és érzem, hogy maga is szeret. Ugye, a feleségem lesz? — és ölelésre tárta ki a két karját. Márta könnybeborult szemmel hullt a férfi karjai közé. Az ajka alig hallhatóan rebegette az: igent, de Carlin szíve meghallotta.

Kart-karba öltve sétáltak tovább, olyan frissen, boldogan, elégedetten, hogy azt már fokozni sem lehetett volna. Az egyik kanyarulatnál Mary és Dureuil jött szembe velük.

— Halló, Martin! — kiáltotta Carlin jókedvvel — ide nézz!

Karjaiba ragadta Mártát, aki kacagva védekezett. Ebből Dureuil és Mary is megértették, hogy miről van szó. A két leány összeölelekezett és gratuláló csókot váltott.

— Végre mindnyájan boldogok vagyunk! — mondotta Mary elégedetten.

— Gyermekek, — ujjongott Carlin — ha Isten is úgy akarja, karácsonykor együtt tartjuk meg a lakodalmunkat! Az ötletet általános helyeslés követte. Ennél szebb karácsonyi programot valóban képzelné sem lehetett.

— Apropos — kérdezte később Dureuil — milyen szórakozott vagyok. Meg sem kérdeztem, megtörtént a kép bírói letételehelyezése?

Carlin rosszalán csóválta a fejét.

— Igazán nem illik hivatalos dolgokról érdeklődni a maihoz hasonló szép napon. Egyébként mingyárt meg is kapod illetlen kíváncsiságodért a büntetésedet. Képzeld, hivatalosan kijelentették, hogy nem értesz a festményekhez.

— Tessék? — kérdezte megrökönyödvé Dureuil.

— Szavamra, nem tréfálok. A dolog egészen komoly. A törvényszéki hites szakértő jegyzőkönyvbe vette, hogy a kép hamisítvány.

— Ez az ember örül! — kiáltott fel Dureuil.

— Úgy látszik, nagy összecsapásra lesz kiláras. Mert ő meg rólad mondott hasonlóan lesújtó véleményt.

— A kép valódi. Ahhoz kétség sem férhet. Némcsak én állapítottam ezt meg — bár ez is legendó —, hanem a Müncheni Akadémia igazgatója, a Szépművészeti Múzeum igazgatója, a Szépművészeti Múzeum valamennyi vezetője, több európai híresség. És te mit mondtál? — Bocsáss meg, ez a tudósok dolga. Majd ti eldöntitek, kinek a részén van az igazság.

Dureuil remegett az izgalomtól.

— Kérlek, vedd komolyan a dolgot. Az állásom és becsületem forog kockán. Ha Claudelnek igaza lenne, neveltségem válnék és tarthatatlan lenne a helyzetem.

— Minthogy azonban erről remélhetőleg szó sincsen, kár izgudnod. Látod, én is nyugodt vagyok, pedig egy millióról van szó!

— Te már kissé beletörődöttél abba, hogy a pert amúgy is elveszted, mindegy hát, hogy a kép valódi-e, vagy hamis. De nélem a tudásom hiteléről van szó.

— Egy-két héten belül módomban lesz bebizonyítani, hogy Claudel szörnyen blamáta magát. A felek közös kívánságára ugyanis a bíróság szakértői tárgyalást tűz ki, melyen majd kifejtethed álláspontodat. Természetesen, kértem megidézéseted.

— Nagyon helyes. De most menjünk vissza menyasszonyodhoz.

Mikor Dureuil és Carlin este visszatértek Párizsba, az esti lapok első oldalán ökölnyi betűk harsogták a nagy szenzációt, hogy a törvényszéki hites szakértője hamisnak nyilvánította a

Gobelin kép, vagy díványpárna

Leírása kézimunkarovatunkban

Rembrandt-képet. A lap tudósítója megjegyezte, hogy a lap zártái telefonon keresték mindenfelé Dubreuil, a Louvre igazgatóját, hogy véleményét megkérdezzék, a direktort azonban nem lehetett megtalálni.

— A gazemberek! — dühöngött Dubreuil. — Ugy tüntetik fel a dolgot, mintha szűgyenben megszöktem volna előlük. Azonnal minden nagyobb lap szerkesztőségébe elmegyek és kijelentem, hogy Claudel véleményét képtelenségnek tartom és az enyémet százszázalékosan fenntartom!

Carlin semmiféle rábeszélése nem használt. Autóba vágta magát és a szerkesztőségekbe vitette magát. A nagy izgalom csak másnap érte el tetőfokát. A lapokban nemcsak Dubreuil cáfoló nyilatkozata jelent meg, hanem még vagy öt más neves szakértő is, akik valamennyien látták a képet és kijelentették, hogy a képet most is valódiának tartják. E nyilatkozatok alatt pedig vastag, feltűnő betűkkel a következő sorok álltak: «Hivatalos szakértői minőségemben mondott véleményemet teljes egészében fenntartom és azt a bíróság előtti szakértői tárgyaláson részletesen indokolni fogom. Dr. Claudel.»

Carlin nem kért ezekből az izgalomból. Kiköltözött Bouquevalba és Fournébe példájára ő sem vett újságot a kezébe. Hadd üvöltözzön az egész világ a kép ügyében, neki fontosabb, hogy Márta mellett lehet. Mary irigvelte Mártát, hogy együtt lehet a vőlegényével, holott Dubreuil csak rövid, izgatott hangú telefonüzenettel adott életjelet magáról. Szakértő kollégáival együtt lázasan készülődött Claudel lehengerlésére.

Érthető tehát, hogy a bíróság tárgyalását országos érdeklődés előzte meg, sőt a nagy külföldi lapok tudósítói repülőgépeken érkeztek meg.

A megidézett szakértők valamennyien megjelentek. A bíróság elrendelte, hogy két szolga hozza a tárgyalóterembe a becsomagolt, lepecsételt képet, s miután megvizsgálták, hogy a hivatalos pecsétek épek, az elnök utasítására feltörték a pecséteket. Az elnök felszólította dr. Claudel, hogy újra vizsgálja meg a festményt és azután nyilatkozzék, hogy fenntartja-e véleményét?

Claudel a képhez ment, nagyítóval alig vizsgálta egy-két percig, azután harsány hangon jelentette ki, hogy a képet most is hamisítványnak tartja.

Feszült csend követte kijelentését. A többi szakértő gúnyosan mosolygott.

— Dubreuil Martin igazgató úr! — hangzott az elnök szava. — Felkérem, hogy tekintse meg a képet és nyilatkozzék, hogy valódi-e, vagy hamisítvány? Dubreuil a képhez lépett, ránézett és megdöbbenve visszahökken. Arca elszápadt. Feltűnő izgalommal hajolt le, megforgatta és hátulról is megnézte a vásznat. Meglepődése olyan feltűnő volt, hogy a teremben izgatott mozgás támadt. Dubreuil úgy állt, mint a villámsújtott.

— Ez a kép csakugyan hamis!

A teremben leírhatatlan izgalom támadt. Felkiáltások, gúnyos kacajok hallatszottak. De valamennyit túlharsogta egy kétségbeesett kiáltás.

— Becsaptak! Kiraboltak!

Rocher volt, aki ijáveszékelve tört utat az elnöki emelvény felé és ott kiáltozta:

— Csalás! Fogassa le őket, elnök úr! A teremben valóságos pánik támadt. Az elnök hiába rázta a csengőt, mindenki felugrált. Végre is a teremőrök léptek közbe és helyreállították a rendet.

Az elnök éles hangon fordult Dubreuil-höz:

— Hogyan lehetséges, hogy szakértő úr, mint a Louvre igazgatója, ezt a képet eddig valódiának mondogatta és miért változtatta meg most a véleményét?

Dubreuil úgy érezte, hogy veríték üt ki a homlokán. Rettentő gyanú suhant át rajta. De lehetséges volna ez? Hogy Carlin, aki gyermekkori barátja, ilyen gazságra vetemedett? És éppen ő legyen az, aki vádat kénytelen emelni legjobb barátja ellen? Ha hallgat, akkor önmagát buktatja el.

— A választát várom, szakértő úr! — hangzott az elnök rideg hangja.

— Elnök úr, egyetlen magyarázat lehetséges. Hogy ez a kép nem azonos azzal, amelyet eredetileg megvizsgáltam!

A hallgatásból a meglepetés moraja zúgott fel.

— Ön tehát azt állítja — kérdezte az elnök —, hogy Carlin úr a képet kicserélte?

— Vagy ő, vagy más. De ez a kép nem azonos az eredetivel.

E pillanatban felugrott Rocher ügyvédje. — Minthogy a szakértő úr állítása szerint a képet kicserélték, nyilvánvaló, hogy alperes csalást követett el. Kérem az iratokat haladéktalanul áttenni az ügyészséghez és elrendelni Carlin Raoul letartóztatását.

— Mielőtt ebben az indítványban határozni — mondotta az elnök —, felkérem a jelenlevő többi szakértő urat, hogy szintén tekintsék meg a képet és mondják meg, azonos-e ez a festmény a megvizsgálttal, vagy nem?

A szakértők egymásután léptek a képhez, de már néhány pillanatnyi felületes megsejmlélés után kijelentették, hogy a

Gyors
lebarnuláshoz

NIVEA

festményt feltétlenül kicserélték. Csak a keret azonos.

— Mit szól ehhez, alperes ügyvéd úr? — fordult az elnök Carlin ügyvédjéhez. Az ügyvéd kínos helyzetben volt.

— Minthogy felem nincs itt, nem nyilatkozhatom. Természetesen tagadom a szakértő urak állítását. Minden valószínűség szerint eredetileg is ezt a képet látták, csak optikai, vagy érzéki csalódásnak lehettek áldozatai.

A szakértők gúnyosan mosolyogtak, mint akik így jelezik, hogy nem adnak hitelt az ügyvéd beszédének.

— Kérem, ügyvéd úr — kérdezte az elnök Carlin képviselőjétől —, vállalkozik arra, hogy felét egy órán belül a bíróság elé állítja?

— Sajnálom, nem tehetem, mert ügyfelem vidéken tartózkodik!

A hallgatóság felszisszent. A riporterek már rohantak is a szerkesztőségi telefonokhoz:

— A Rembrandt-képet kicserélték! Raoul Carlin megszökött! Rocher régiségkereskedő óriási botrányt rendezett a tárgyalóteremben és elájult...

Az elnök berekesztette a tárgyalást, a bíróság tagjaival kivonult. (Folyt. köv.)

Színes hímmzéssel díszített terítő

Leírása kézimunkarovatunkban

Hóry László levele

A miniszterek, a rendkívüli viszonyokra való tekintettel, az idén a nyaralást korszerűsítették. A bársonyszékek birtokosai ezúttal egy napra sem utaztak fürdőre, hanem Pesten és a közvetlen környéken keresnek felfrissülést a tik-kasztó hőségben. Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter és Hóman Bálint kultuszminiszter egyik margitszigeti szállóban vettek szobát, ahol az estéket meghitt beszélgetésben, sétákkal töltik el.

Boriss Nikoff, a bolgár gazdasági ügyek budapesti vezérkari főnöke, két teljes hónapig távol volt Budapestről. A kiünő megbízott ezalatt Szófiában volt, ahol megteremtett egy igen jelentős gazdasági érdekeltséget, amely hivatott lesz munkálni a két nemzet szépen fejlődő kapcsolatait.

Báró Wimpfen Iván nyugalmazott huszárezredes a nyarat rokonai ercsi birtokán tölti.

Teleszky Dezső nyugalmazott gárdaalezredes pedig rácalmási falusi birtokára utazott a napokban.

Kurz Róbert repülőfőhadnagy a napokban vezette oltárhoz a Bakách-téri katolikus templomban Horvát Saroltát. Az esküvőn az előkelő társaság számos ismert tagja megjelent.

Majláth Mária grófnő, vitéz gróf Teleki Béla főispán felesége, rendkívül tehetséges énekművész. A napokban a rádió mikrofónja elé állott a grófnő és a nyilvánosságának is izelítőt adott énekkultúrájából.

Kánya Kálmánt, nyugalmazott külügyminiszterünket még az aktivitástól való visszavonulás után is a szeretet és a ragaszkodás jeleivel halmozzák el mindenütt, Koller Jenő polgármester vezetésével a napokban nyújtották át Kánya Kálmánnak Győr város díszpolgári oklevelét.

Versegly-Nagy Elek, nyugalmazott vatikáni követ a nyarat családja körében röjtöki birtokán tölti.

Karády Katalin a legnagyobb titokban eljegyezte magát. Hogy mivel, az az utolsó hónapok egyik legnagyobb társadalmi érdekessége lesz, ha már szabad lesz megírni.

Festetich György herceg hévizi fürdőtelepének hársfái a főúr egyre erőteljesebb vállalkozási kedvéről és abból fakadó tevékenységéről suttognak. Csak a minap történt, hogy a főméltóságú gazda házikézelésbe vette a hévizi fürdőtelepet, néhány nap múlva egy érdekes és értékes szabadalommal jelentkezett a szabadalmi bíróságon, legújabbán vizslatenyészőtelepet állított fel. A vizslákat Festetich György herceg a több mint 100.000 katasztrális holdat kitévő vadászterületének egy részén neveli hozzáértéssel. Jelenleg nem kevesebb, mint 6 német és 26 magyar vizsla nevelődik a herceg birtokán.

Hivatásos kozmetikusnőket kiképez FOLDESNÉ «JUNÓ» KOZMETIKAI INTÉZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. **A Magyar Nők Lapja** előfizetőinek tandíjkedvezmény.

Úri farsaság

HÍMEN-HÍREK

Érezhegyi Ilona kedves előfizetők és dr. Haltenberger Mihály tanügyi főtanácsos, egyet. rk. tanár, a Fővárosi Pedagógiai Szeminárium igazgatója, házasságot kötött. — Németh Erzsébet pécsi kedves előfizetőkkel eljegyezte Kovács István. — Rauth Panni kedves előfizetőkkel a kaposvári plébániatemplomban oltárhoz vezette Vághó Lajos. — Takács Lenke nagykőrösi kedves előfizetők és Hadas Balázs gimn. tanár örök hűséget esküdött a nagykőrösi ref. templomban.

A közismert SEMLER-cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

ANCYALKÁK ÉRKEZÉSE

Franciszei Ferenc és neje békéscsabai kedves előfizetők örömmel értesítenek, hogy ötéves Ferikéjük mellé a jó Isten kisleánykát küldött, aki a szent kereszttségben az Éva Katalin nevet kapta. — Ifj. Folkmann Péter és neje eszélyi kedves előfizetők boldogan tudatják, hogy Péterkékük mellé az Eg ösikeket küldött, akit Ferenc Mihály névre kereszteltek. — Juhász Károly és neje Safárik Kató pestszentlőrinci kedves előfizetők örömmel értesítenek, hogy kisluk született, aki a szent keresztységben a Károly József nevet kapta. — Csizsár Géza tisztviselő és neje Berdó Etelka kispesti kedves előfizetők boldogan közlik, hogy házasságukat az Eg kislúval áldotta meg, aki a szent keresztységben a Géza nevet kapta. Keresztülők: Berdó Ilonka és Golyán Géza. — Németh Imre m. kir. áll. ép. felügyelő és neje ajkai kedves előfizetők örömmel jelentik, hogy kisluk született, aki a szent keresztységben a László Imre nevet kapta. Keresztülők: Balogh Endréné és férje, B.-Szentlászló.

NYARALÁSI HÍREK

Kedves előfizetők közül Adamecz Jánosné (Diósgyőr-Vasgyár) Érsekújváron, Arnold Gyuláné (Felsőgalla) Balatonszemesen, dr. Asztalos Jenőné (Budapest) Balatonalmádin, vitéz Bachó Gyuláné alezredes neje (Budapest) Agárdon, vitéz Bartha Károlyné (Kisvárd) Gyulaházán, Benedek Lajosné tanár neje (Törökzentmiklós) Endrődön, Bittenbinder Gyuláné (Budapest) Balatonzabadi-fürdőtelepen, Boldizsár Mihályné (Újpest) Szentán, Csernek Pálné (Budapest) Siófokon, Deffert Gáspárné (Budapest) Velencén, Doboz Gyézáné (Budafok) Balatonszaplakon, Dózsa Sándorné (Pestszenterzsébet) Balatonszepen, Edelényi Károlyné (Szentcs) Szarvaskőn, Égető Imréné (Karcag) Berekfürdőn, Eszes Lászlóné (Teherán) Gyöngyösön, Falb Gyuláné (Pozsony) Kisóváron, özv. Fejér Józsefné (Bátaszék) Balatonkenesén, dr. Fülöp László m. kir. százados (Zalaegerszeg) Budapesten, Garamszegi Tiborné (Budapest) Balatonzamárdin, vitéz Gönczy Jánosné tanitónő (Csepel) Fonyód-Bélatelepen, Gulden Richárdné (Budapest) Balatonyörökön, Gulyás Lajosné (Budapest) Tahin, Hársing Isváné realgimn. tanár neje (Kisújszállás) Parádóhútan, Hegedüs Dezsőné (Budapest) Balatonakarattyan, Hegedüs Gyuláné (Budapest) Pusztamagyaródon, Hnustján Endréné áll. tanitónő (Medgyesgyháza) Görömbölytapolcán, dr. Jámbor Györgyné (Budapest) Balatonalmádin, Jánosik Jenőné (Nagybátony) Mátraszentimrén, Józsa Domokosné (Újpest) Tatabányán, Kemencs Gézáné (Budapest) Szigetszentmártonon, Kérdő Istvánné szűfővárosi tanitónő (Kispes) Görömbölytapolcán, Kerékgyártó Árpádné MFTR főint. neje (Budapest) Pecsésbányatelepen, dr. Kincses Istvánné orvos neje (Mátészalka) Balatonyörökön, Kóber Jánosné alezredes özvegye (Budapest) Szombathelyen, dr. Kóbor Imréné (Budapest) Balatonszabadián, Kókai Kálmáné (Budapest) Abrahámhegyen, Kolbinger Mária (Budapest) Gödöllőn, dr. Komarniczky Gyuláné (Budapest) Balatonalmádin, Kormány Mihályné (Csepel) Fehérgyarmaton, dr. Krassógyi Kálmáné (Pécs) Balaton Jankovich-telepen, Küllő Margit (Salgótarján) Balassagyarmaton, Lónszky Erzsébet áll. tanitónő (Hatvan) Balatonfüreden, Lipka Károly (Budapest) Balatonfüreden, dr. Lupkovics Györgyné kúriai bíró neje (Budapest) Nyíregyházán, (Marschall Ágostonné (Budapest) Balatonzamárdin, dr. zágoni Mezey Adorné főortorvos neje (Budapest) Balatonalmádin, vitéz dalnokai Miklós Béláné (Budapest) Révfülöpn, ifj. Molnár Sándorné (Göd) Vácán, dr. Noga Tiborné (Nagyorosi) Tatán, Pálffy Imréné (Budapest) Káptalanfüreden, Péczeli Katalin tanitónő (Balkány) Debrecenben, dr. Perlack Györgyné (Budapest) Siófokon, Pesch Gézáné (Pestszenterzsébet) Fonyódon, Pfanzelt Rezsőné (Budapest) Zsámbékon, Rafai Istvánné főhadnagy neje (Szeged) Vácán, Reichner Aladárné (Székesfehérvár) Szegeden, dr. Sárdi Józsefné (Csepel) Balatonszabadián, B. Sykó Dezsőné (Budapest) Agárdon, dr. Sopronyi Jánosné (Pestszentlőrinc) Hajduszoboszlón, Spaček Mária tanitónő (Tiszaroff) Miskolcon, Staut Rózsa r. k. tanitónő (Tarcál) Sátoraljaújhelyen, Streitman Lászlóné (Jászberény) Galgalyörökön, Sváb Jánosné (Budapest) Erden, Schéda Gyuláné (Pestújhely) Balatonszőlőn, Schmidt Józsefné (Budapest) Alsóörsön, Schöberl Istvánné szűf. s. hiv. igazgató neje (Rákospalota) Balatonzamárdin, Szabó Jánosné (Budapest) Dunakereszden, Szabó Jenőné (Kispes) Mátraházán, dr. Szabó Nándorné (Debrecen) Oleván, Szalay Lajosné (Nagyberezna) Sátoraljaújhelyen, Szánkás Károlyné (Budapest) Balatonföldváron, Szántó Róbertné ev. lelkész neje (Budapest) Nagybörzsönyön, Száraz Lajosné (Csepel) Balatonszárzson, Szilágyi Károlyné pü. főjegyző neje (Mezőkövesd) Szepsin, Sztamoray Jánosné (Budapest) Agárdon, dr. Teleki Mihályné (Debrecen) Pusztatakszonyban, Tóth Istvánné (Ózd) Miskolcon, Ujj Tiborné ezredes neje (Budapest) Diósjenőn, özv. Unger Pálné (Baja) Dunabogdányon, Várkonyi Lászlóné (Budapest) Sopronban, Vashányai Jenőné (Budapest) Mátraszentimrén, Wenk Flórisné (Budapest) Hévízfürdőn, Zelig Zsigmondné (Budapest) Gárdonyi-Üdülőhelyen élvezik a nyaralás örömeit. — Kedves előfizetők közül Szallinger Gyuláné állomásfőfelügyelő neje és két gyermeke: Valika és Sanyika, Ersek Zsuzsika (Újpest), Dopita András építőmester (Budapest), Ersek Gusztávné min. főigazgató özvegye és Dévényi Zoltán (Nyíregyháza) Balatonakarattyárról, H. Hegyessy Marianne Balatonfenyvesről kerestet fel üdvözlő soraival.

IN MEMORIAM

Id. székasi Sacelláry György m. kir. udv. tan., volt orszgy. képv., 85 éves korában Budapesten elhunyt. — Udvarhelyi Udvary Ferencné szül. rakti és salomonfai Barthodiszky Ella életének 64. évében, Beleden elhalálozott. — Lázay László hírlapíró Bánrévén váratlanul elhunyt. — Laki Kornél nyug. min. tanácsos 73 éves korában Szombathelyen elhunyt.

HÁZTARTÁS

Pacalleves. A pacalt megfőzzük puhára, aztán leszűrjük és hideg vízbe tesszük. Ha kihült, vékony metéltre felvágjuk. Zsemlyemorzsából sárga rántást készítünk, teszünk bele finomra vágott zöld-petrezselymet, csontlével felelesztjük, a felszeletelt pacalt belevesztjük, egy félórát főzzük, ízlés szerint sózzuk.

Velő ropogósan. 1/2 kg borjúvelőt megmosunk, apróra összevágjuk, 3 dkg vajban kevés hagymával, petrezselyennel megpirítjuk és 3 dkg lisztből világos rántást készítünk, féldecit tejjel felelesztjük, 2 egész tojással és fűszerrel elkeverjük, a velőt beledadjuk és hidegre tesszük. Ha kihült, rudacskákat formálunk belőle, bepanírozzuk és forró zsírban kirántjuk. Citromot adunk mellé.

Töltött libanyak. 30 dkg sertéshúst megdarálunk, 4 gombát apróra vágunk, hozzákeverjük, adunk bele sót, borst, 2 egész tojást és ezen mennyiséggel két libanyakat megtöltünk. A két végét összevarrjuk, kevés sósvízben zöldséggel megfőzzük, aztán jégre tesszük és ha lehült, szeletekre vágjuk. Ízlésesen tálra rakjuk, adhatunk hozzá tartármártást, vagy apróra vágott savanyú uborkát és céklát.

Töltöttgomba (előétel). Szép nagy champignon-gombát megtisztítunk, úgy, hogy a szára ép maradjon, aztán borjúhúsból kivételével töltelékét készítünk: borjúszelét apró kockára vágunk és vöröshagymás zsírban, kevés paprikával, egy kanál paradicsommal és sóval megpároljuk. Ha a hús megpuhult, darálón háromszor megdaráljuk és visszatesszük a levébe, tovább pároljuk, jól összekeverjük és a gombákat vigyázva megtöltjük vele, beleszúrjuk egy tűzálló tálba. Egy tejmerőkanál paradicsomot, ugyancsak tejfőlt és zsírt összekeverünk, a gomba alá töltjük, félórára sütőbe tesszük és tálaljuk.

Vegecs zselet. 1/2 kg borjú- vagy sertéshúst veszünk, egy pulykamellet, ezeket daráljuk meg, tegyünk bele másfél áztatott zsemlyét kicsavarva, sót, borst, darabka vajat, két tojást. Gyúrjuk jól össze, szeleteket alakítunk belőle, tojásba és morzsába mártva, forró zsírban süsük ki.

Töltött felsál. A felsálból tenyérnagyságú szeleteket vágunk, jól kiverjük és megsózzuk. Egy velőt vízzel leforrázunk, hártóját leszedjük, felaprítjuk és kevés zsírban pároljuk, amelybe előzőleg apróra vagdalt hagymát, sót, tört borst, fél marék zsemlyemorzsát dobtunk. A jól párolt velővel a húst bekenjük, öszegöngyöljük, cernával átkötjük. Lábasba szalonnaszeleteket rakunk, erre sorjába ráteszük a tekercseket, apróra szelt vöröshagymát, sárgarépát téve rá, pároljuk, közben kevés lisztet hintünk rá, felelesztjük kevés eceteslével és egy pár kanál tejfőlt teszünk hozzá. Ha puha a hús, tálra rakjuk, a cernát leszedjük, a levét rászűrjük. Adunk mellé rizst, vagy vajban párolt kucsmagombát.

Tésztareceptek

Keksz. 20 dkg liszt, 8 dkg cukor, 3 dkg vaj, 2 kanál tejfel, 1 egész tojás, kevés só, 1/2 csomag sütőpor kell hozzá, az egészet összegyúrjuk és hűvös helyen másnapig állni hagyjuk. Másnap késfokvastagra kinyújtjuk, formákkal kiszaggatjuk és forró sütőben szép sárgára sütjük. Sokáig eláll.

Linzi pogácsa. 14 dkg vaj, 7 dkg cukor, 7 dkg mandula héjastól megdarálva, 14 dkg liszt és kevés citromhéj kell hozzá. Ezeket összegyúrjuk, vékonyra kinyújtjuk, kis fánkuszúróval kiszaggatjuk, középfokú tűznél megsütjük. Ha kihült, kettőt összeragasztunk ízzel, átvonjuk ízzel és csokoládéval. A csokoládémázt következőképpen készítjük: 10 dkg vajat, 2 szelet csokoládét kissé felforraltunk, ha kissé lehült, a tésztát bevonjuk vele és ismét sütőbe tesszük, míg megszárad.

Borbamartogató. Öt egész tojást, fél citrom héját 5 dkg. porcukorral habosra elkeverjük, míg kemény lesz, aztán 60 dkg lisztel összegyúrjuk, lisztezett deszkán felújnyji vastagra kinyújtjuk, piskótaformával kiszurjuk, kikent és lisztezett tepsiben kisütjük.

Receptkönyveket kívánságára ingyen küld:

DR. OETKER gyár, Budapest VIII. Conti-utca 25.

Leveles, omlós lepénykék. 50 dkg lisztet, egy egész tojást, fél kávéskanál sót, fél evőkanál porcukrot, fél liter kemény tejfőlt összegyúrunk és jól kidolgozzuk. Aztán egy órán át pihenni hagyjuk, 20 dkg zsírt vagy vajat 10 dkg lisztel összegyúrunk, kinyújtjuk és a másik tészta kinyújtott lapjára tesszük. Háromszor nyújtjuk félórás időközönben s negyed-szer kisujnyi vastagra nyújtjuk, tüzes késsel kockára vágjuk, közepére gyümölcsöt vagy túrótöltelékkel teszünk. A sarkokat összefogjuk, felvert tojással megkenjük és forró sütőben megsütjük.

Túrós pogácsa. Kelt tésztát készítünk cukor nélkül, kelés után ujjnyi vastagra kinyújtjuk, pogácsaszaggatóval kiszurjuk, következő töltelékkel megtöltjük: veszünk túrót, kevés vajat, tojást, cukrot, sót, összekeverjük és ebből egykire teszünk, ráborítunk egy másikat, tojásfehérjével szelelt bekenjük, lenyomkodjuk, kelní hagyjuk, forró zsírban kisütjük. Vaníliás cukorral meghintve, melegen tálaljuk.

Befőzés

Zöldborsó tálra való eltevésre akkor alkalmas, mikor a hüvelye már domborodni kezd.

Sárgabarack. Keményhúsú, nagyszemű sárgabarackot veszünk, meghámozzuk, kettőbe vágjuk és hideg, meszes vízbe dobjuk. Ahol a kútvíz meszes, ott azt

használjuk. Amikor a gyümölcs hámozásával elkészültünk, a barackot a meszes vízből kiszaggatjuk, tisztá vezben kizátlatjuk és pár pillanatra forró ecetes vízbe dobjuk. Azonnal kiszedjük, szitán lecsergátjuk, üvegebe tesszük, feltöltjük az elkészített forró sziruppal, kevés szalicilt teszünk rá, legmentesen leköjtjük és 15 perccig gőzöljük. A cukormennyiség 1 kg gyümöleshez 30 dkg cukor.

Ha nagy körtéket készítettünk befőtnek tálra, a negyedeke, vagy hatodéka vágott körtéket főzzük előbb meg, csak aztán rakjuk üvegekbe. Hideg sziruppal öntsük le.

Ringló eltevésénél, hogy a zöld színe megmaradjon, gyenge ecetesvízt forralunk, ebbe egy késhegynyi szódabikarbónát teszünk; a ringlókat a forrásban lévő vízbe dobjuk, míg egyik-másik gyümölcs megreped.

Minden gyümölesnek megvan a bizonyos érett foka, amikor legjobb aszalni. Almát, körtét a teljes beérésük előtt, szilvát, barackot a teljes beérésük után kell aszalni. **Lecsó, sóska, paraj** eltevését úgy biztosíthatjuk a romlástól, hogy a tetejükre az üvegekben egy kanálnyi tiszta zsírt teszünk.

Zöldbab. A fiatal zöldbabot szálkájától megtisztítjuk és feldarabolás nélkül, gyenge sós vízben megfőzzük, üvegekbe rakjuk, a levéből ráöntünk, a tetejére kevés szalicilt teszünk, jól leköjtjük és kigőzöljük.

Zöldborsó. A cukorborsót kifejtjük, forralt gyenge sós vízbe — amelyet kihűlni hagyunk — apránként beledobjuk. Amit a víz felvert, azonnal leszedjük és főzéshez elhasználjuk, a többi átstúrjuk és lecsergátjuk, aztán patent üvegekbe rakjuk, főzünk rá gyenge szalicilos szirupot, ráöntjük a borsóra és a forrástól számítve 1 óráig főzzük, letakarva másnapig hűlni hagyjuk, harmadnapra újra feltesszük és 1/2 óráig forraljuk. Ha üvegekbe tesszük, leköjtjük és kigőzöljük. A patent üvegből edénybe tesszük főzni és csak a végén gőzöljük benne lekövté.

É T R E N D

1940 JÚLIUS 21-TŐL 1940 JÚLIUS 31-IG

- VASÁRNAP.** Ebéd: libapróleves, főtűhs, egresmártás, rizses gombakörítés, libapescnye, salburgonya, uborkasaláta, mogorórtorta. **Vasora:** hideg sült, kovászos uborka, rokfort vajjal, zöldpaprika, vegyes gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: burgonyaleves, szalontúdó gombóccal, daromorzsa. **Vasora:** töltött borjúmáj, petrezselymes burgonyakörítés, kovászos uborka, gyümölcs, vagy sajt.
- KEDD.** Ebéd: Paradicsomleves, párolt felsál, zöldbabfőzelék, lekváros csodakifli. **Vasora:** csirkepörkölt galuskával, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: karfiollevés, birkaomszelet, túrópogácsa. **Vasora:** kolbászos lecsó, uborkasaláta, sajt, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: zöldborsólevés, töltött-paprika, palacsinta. **Vasora:** aludtét, körtét liptói, zöldpaprika, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: zöldbaleves, barackgombóc. **Vasora:** kirántott hal, vegyes saláta, sajt, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: zöldségleves, csirkecsésnált zöldborsóval, aranygulács. **Vasora:** gomba tojással, kovászos uborka, vegyes sajt, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: kacsapróleves, májas galuskával, kacsasült, tőkőfőzelék, leveses vajjal kifli ízzel. **Vasora:** hideg töltött gomba, szalámi, vaj, sajt, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: gombaleves, paraj tükörtőjással, almásrétes. **Vasora:** főtt füstölt nyelvtormával, körtét liptói, retek, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: húsvétes daragulkával, főtt hús, paradicsom mártás, pirlított tarhonya, lekvárosderelye. **Vasora:** virsli mártással, uborkasaláta, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: kalarábéleves, töltöttpaprika, rácsostészta. **Vasora:** libamáj sütte, burgonyapüré, kovászos uborka, sajt, gyümölcs.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Kertkultúra

Iria SZILÁGYI JÓZSEF Budapest székes-főváros kertészeti aligazgatója

A sűrűn vetett gyökérszőlősfélékét esős időben rüktünk meg, a bentmaradókat meg ne lazítsuk, petrezselyem—sárgarépanál egy hüvelyknyi távolságot hagyunk. Ha még mindig szükségesnek látjuk a ritkítás, később ismét megritkítjuk, az ilyenkor kiszedett zöldséget fogyasztásra felhasználjuk. Idejében lássunk hozzá a gyomirtáshoz, kapáláshoz, ez utóbbi a talaj nedvességtartalmát is biztosítja. A trágyaigényes zöldségfélék talaját kiültetés előtt kellőképpen megtrágyázzuk, hogy az ültetéskor erre ne legyen gondunk. Kiültetjük a korai káposztaféléket, a paprikát, paradicsomot, tojásgyümölcsöt. A késői káposztafélék kiültetését is most végezzük. Ugyancsak kiültethetjük már a gumós- és halványító zellert is. Ismételten vetünk babot, hónapos-, nyári-, téli retket, salátát. A saláta ültetésére mindig legyen palántánk, hogy a kiültetést 2—3 hetenként megismételhessük.

A virágos kertben állandó helyére vetjük a gyorsan fejlődő virágok magvait, kikelésig öntözzük, megkezdjük az érzékenyebb virágok kiültetését, előzetesen hozzászoktatjuk a levegőhöz és napfényhez a növényeket. A sűrűn kelő virágok ritkítását elvégezzük, a foltokat a kiszedett palántákkal pótoljuk. A hónap végén elvetjük a kétnyári virágok (Campanula, Dianthus, Althaea stb.) magvait. A díszkert ékessége az évelőnövények. Csekély fáradság mellett, a sziklanövényekkel együtt sok örömet okoznak. Az évelőket a nekik megfelelő helyre, napra-árnyékra, nedves vagy száraz helyre ültetjük, mert csak így fejlődnek és virágaznak szépen.

Az őszibarackot és a mandulát már nem szabad bordóülével vagy arzéntartalmú folyadékkal permetezni. gombák ellen neved szárazleves kéntartalmú szerekkel védekezhetünk. A levéltetvek elleni védekezés akkor kezdődik, amikor az első levéltetvet észrevevünk. Ellenük 100 liter vízbe 50 or nyersnikotint és fél kg kenőszannan keveréket használjuk. A nyersnikotint mindentelbe permetező lébe keverhetjük. de ebben az esetben 100 gr-ot számítunk 1 hl vízre. A baromfiok ilyenkor még nem tesznek kárt a gyümölcsösben. eresszük be kora reggel őket és rúzuk meg a fákat, hogy a különféle virág- és bundásbogarakat összeszedhessék. A tavalyi madárfészkek leszedésével helyet biztosítunk az éneklő madaraknak új fészkek létesítésére, mert a régi fészkekbe nem költenek. hanem mindig újakat építenek. Eguetlen cinkenár, ha évente két-szer költethet, egy termésidő alatt másfél-más herynót. rovarp szuszít el. munkáin tehát felér egész évi permetező és egyéb védekezéssel.

Az alma kukacosodását az almamoly (Carpocapsa pomonella) hernyója okozza. Ellene való fővédekezés ideje a tavasz, amikor az almafa utolsó virágait is lehullattuk. Ilyenkor szokta a lepke a levelekre és a kőldött gyümölcsökre rakni a petéket, egy-egy lepke 200—300 darabot. A kikelt herynók a gyümölcs kelyhét vagy oldalát megjárják és behatolnak a belse-

jébe, ahol 16—18 mm nagyságra fejlődnek. Ezután kijáratot készít magának és egy fondon lebecsítja magát a földre vagy a fa törzsére, ahol egy repedésben bebábozódik. A bábból lepke lesz, amely még ugyanazon évben ismét petét rak és így megy a szaporodás alkalmas időkeleten három ízben is. Védekezésül ajánlom, hogy a fa törzsét tavasszal alaposan tisztítsuk meg a férgektől, majd a lepke első megjelenése idején, tehát amikor a herynók fellépésére számíthatunk, arzéntartalmú védekező szerrel permetezzünk. E célból a szokásos egyszerű alkalmas bordóülé oldatához, száz liter oldatot véve alapul, keverjünk egyegyed kiló Arzolat. A her-

nyók bebábozódása idején alkalmazunk herynyógó övet, amit a fa derekára erősített széna- vagy szalmakötélből készítettünk. Ezt a kötelet 8—10 naponként át kell vizsgálni és ki kell kénezní. Kénezés után vissza lehet kötni a fára. Az eljárás szeptember végéig folytatjuk. Megjegyzem még, hogy a védekezés csak akkor jár eredménnyel, ha felhívjuk a szomszédokat is a védekezésre, hogy a veszedelmes kártevő minél nagyobb területen irtsák. Hídevebb éghajlat alatt, pl. a Felvidéken csak egy nemzedéke van évente, míg a meleg Alföldön többször szaporodik és így erőteljesen és egyetemesen kell ellene védekezni.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

ISTEN AZ ELSŐ. Neheztelnék Önre, ha nem lennék tekintettel mentességül szolgáló hűszéves korára. Először is nem értettük félre levelét, másodsor az „Egyedül” jellegű válaszuk nem Önnek szolt, mint ahogy a jelge sem az Öné, illetve a fenti jelgére kért választ. Megjelhetetlen rejtély, hogyan hozhatja kapcsolatba ezt a választ a saját levelében irattal, amelyben egyetlen közös ponás sincs az Ön problémájával. Első levelében egy szó sincs nem valófélyben leó-asszonyról, sem leányról. Csak abban lehetünk magyarázatot, hogy megfelekedt levele tartalmaz. Ez is megtörténik s világos, hogy a tévedést csak az okozhatta, hogy a választ a saját problémájára vonatkoztatva helytállóan találta. Számunkra megnyugtató, hogy akinek valóban szolt a válaszuk, kierezte belőle a legjobbindulatú figyelemzetést és nem várt „tündéri ígértelést”, amit hiába is várna. De nem folytatjuk tovább tévedésére való figyelemzetésünket. Visszatérünk első levelére, amelyet kedves és megható bizalma hatása alatt írt. Kitárta gondolatait, érzéseit, olyan áradón, olyan gyermekesen és tisztán, ahogy csak azok szolták, akik hisznek az együttérzésünkben és tanácsunkat nemcsak elolvassák, hanem követik is. Nekünk igaz örömrünk télt bizalmában, ami hozzánk vezet. És hisszük, hogy megfürdött lelkét az önzetlenül adott szeretet hús kristályvizében és felfrisülve víjja meg az elkerülhetetlen harcot problémáival. Az Ön ereje a tisztaság ereje s azért nem győzhette le semmiféle kísértés. Erős maradt, mert a szerelemnél is erősebb. Arra mi erőtlene vagyunk, hogy az élénk vettelt komor háttérre egy boldog jövő képét fessük rá, csak azért, mert jólesnék Önnek, ha a boldogság tarka víziójával hitegetnök. De mi tudjuk, hogy nem volnának tartósan a felcsendülő érzések s csak megzavarnák és felzaklatnák. Ön előtt is felrívált a kráter mélysege, ahova szédülés és borzalom nélkül nem tekinthetünk bele. A szerelm nem szabad könnyelműen eltékozolni. Ajándékul is csak annak adjuk, aki hasonló érzéssel viszonozza. Nincs okunk kétkedni ismerőse érzésében s ha egy megfelelő állásba jut, ami képességeinek megfelel, a házasság kérdése is előtérbe kerül. Nekünk elég garancia az Ön elfogulatlan önkritikája, ami kijelöli a helyes utat s ha nem tér le róla, kevesebb probléma górdül eléje és állítja meg.

Jó megoldás. A nagykorú gyermekek, akik a saját keretükből tartják el magukat, nem léphetnek fel apjukkal szemben követeléssel. Nem szólhatnak bele az apa magánéletébe sem és ha nősülni

óhajt, nem akadályozhatják meg ebben. Jóérszű gyermek még gondolatban sem bírálja az apját, aki hosszú özvegység után rendes, komoly felelőseget akar vinni otthonába. A gyermeki önzés határtalan elvakultsága észlelhető abban a rosszindulatú kijelentésben is, hogy az apáról a legrosszabb híreket terjeszti, hogy rájesszen és meggondolásra, illetve szakításra bírja a választott hölgyet. De nem hisszük, hogy mesterkedésével eredményt ér el. Jósolni is felelte nehéz lenne, mert a mélypontról nem emelkedett feljebb a viszony hőmérője. Úgy látszik, mintha az apa vonakodna határozottabban megnyilatkozni, vagy cselekedni. Érthető, hogy nem kellemes felnőt gyermekekkel vitába kerekedni olyan ügyért, amely kizárólag az apa szuverén területére tartozik. Enyhén szólva kötelességük respektálni az apa tervbe vett házasságát. De még ha pillanatnyilag ilyen sivár mozzanatok hátráltatják a partrajutást, az akarat ott vibrál az idegekben és a teljesedés időpontja elérkezik. Az a benyomásunk, hogy közelednek a teljesedéshez. Csak hogy közelednek a célhoz.

Kérjük kedves előfizetőinket, sziveskedjenek az előfizetés díjjal egyidejűleg az esetleges könyvajándék továbbítására 20 fillér portóköltséget is küldeni, vagy aki ezt elmulasztotta, külön levélben, belyegben pótlólag beküldeni, mert a könyvajándékot addig nem továbbíthatjuk senkinek, míg a portóköltség kiadóhivatallukba be nem érkezik.

Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal. Gyöngyvirág. A cég, amelynek hirdetését lapunkban olvasta, francia volt és Párizs volt a székhelye. Ezidőszent levélben sem lehet érinkezésbe lépni vele.

Zörgő kelengye fogalom

RÉGI ELŐFIZETŐK. Szinte víziólatászerűen bontakozott ki előtűnik az évek óta ágybanfekvő beteg anya testi fájdalommal is fájdalommasabb lelkiyőrtődése, a tiltkolt féltés szörnyű kínjai. Nincs pozitív tudomása férje hullenségről, csak a gyanú sorvasztja, a gyermekek mellé vett nevelőnő iránti figyelmek kedvesség az egyetlen tény, ami fellékenységét, ezt a tetheetlen szörnyet táplálja s hiába mond ellent, nem tudja kiirtani sem a lelkéből, sem a gondolatából. A leány ellen nincs semmi kifogása. Szorgalmas, a gyermekeket szereti, Ön iránt jószágos és nagy türelemmel végzi eléggé terhes munkáját. Nekünk is az a véleményünk, hogy előlegezzük a bizalmat az adatain gyantavul szemben. A figyelmességéből ne következtessünk egyenesen a féltékenységek okára. Ha meg nem engedett viszonyt teletelnék fel, ilyen hosszú idő alatt más, világosabb bizonyítékok jutottak volna

Ismét kapható a SZÖRTELENÍTŐ és FIATALÍTÓ «Déva»-krém. Hatása végleges! — Póstaí széküldés: «Déva», Porogszentkirály. (Somogy m.)

tudomására, mert az ilyen kétesértékű érzelmek nem maradnak titokban. Egyik vagy másik fél elárulta volna magát. Hinnünk kell a tisztaság és becsület valóságában, ami van, dacára, hogy számtalan tudott eset az igazakra is árnyékokot vet. Sajnos, jelenlegi dült lelkiállapotában — megértjük — szinte emberfeletti erőre van szüksége, hogy a lelkében zajló érzések között békét tudjon teremteni. A krízis eléggé súlyos és nagy áldozatot kíván, a teljes bizalom áldozatát. Hogy ez a belső békét a jelenlegi betegállapotában visszaadhassuk, megnyugvást, idegyengülést, lelki összhangot teremthessünk, arra kérjük, ne kételkedjék férjében, aki a legtúrelmesebb, a legjószágosabb, gyöngédlő, együttérző volt az egész idő alatt. Nincs panaszra rá. Kérjük a Mindenhatót, hogy áldja meg és bátorítsa a szívét, ajándékozza meg olyan erős hittel és bizalommal, amelyen nem hatolhat keresztül a kétkedés töre s adja szívének azt a megnyugtató biztonságot, ami gyógyulását elősegíti és visszaadja egészségesen a családjának.

Százaz, törékeny hajra vigyázni kell. Az új „**DUPLASHAMPOON**“ magas zsírtartalmánál fogva a hajnak táplálékot nyújt és élettartamát rendszeres használat mellett megnöveli. A „Duplashampoo“ -nal mosott haj rugalmas, jól fésülhető és a frizura tartós és csillogóan üde. Egy doboz ára 36 fillér — plusz törv. adó, mely két csomag shampoo-t tartalmaz kétszeri teljes fejmosásra. Ezért „Duplashampoo“. Már mindenütt kapható.

ASZTALKENDŐ. Végtelenül örülök, hogy Nagyságos Asszony is lelkesedéssel hallgatja rádiókrónikámat. Az író számára a közönség elismerése a legszebb jutalom. A gondolkodó ember figyelmét nem kerülök el az idegen szavak, amelyek betelakodtak nyelvünkbe és az idők folyamán polgárhozgot éveznek a mindennapi használatban. Ilyen szó a „szalvétá“ is, amely a francia: serviette (szerviet)-ből hasonult át szalvétává és asztalkendő a jelentése. Mindig örömmel állunk rendelkezésére.

Angyalka. Nem könnyű beleilleszkedni a vitát provokáló gondolatába. A fanatizmus kemény ütközőpont. Ismeri önmagát, ismeri helyzetét, a probléma skálája a fülében zúg. Természetes, hogy azon kell legyen, ne robbanjanak ki heves viták. Ha megállják, hogy nem provokálnak vitát, nem kell félni az összejövetelektől.

Dr. J. A. Köszönjük jóleső, kedves sorait. Igaza van, nem árt egy kis bizalmatlanság, mert a túlzott bizalomban is veszély rejlik. Az ördög sohasem alszik. Ne hívja meg társaságukba az illetőt, hogy minél kevesebb lehetőségre redukálódjék a találkozás. Ha meghívás nélkül jelentkezik, megteheti, hogy csak egész rövid időre fogadja, kimentve magát elfoglaltságával. Feltételezzük, hogy nem komoly a dolog, csak ártatlan flört, aminek nincs következménye. De azért a szeme legyen rajtuk.

Budai kisleány részére levél van a szerkesztőségben. Szíveskedjék a címét közölni, hogy eljuttassuk.

NEFELEJTS. A palotáktól a kunyhóig egy asszony sincs biztosítva a házasságban előforduló válság ellen. Minden asszony lelki életében mélyesen átélte a férjfit behatózó illegitim szerelem betegség súlyosodó problémáját. Az önképre öregedő, békés otthonát is feláldotta és amit soha nem hitt volna, lám, az Ön ura is átveszik rajta, mint egy könnyű himlőjárvár-

nyon, pedig ő nemigen «nézegette» meg a nőket. Csak türelem és türelem, a beteg meggyógyul és «kigyógyul» a veszedelmes bajból. Hígyje le s ez nem a feleségek vigasztalására mondom, a férji ebben a korban hamar ráun a szerelmi játékra, nem is tud kitartani érzése mellett, mert tulajdonképpen semmit sem érez, csak a hiúságának hízeleg a «hódítás». Tartózkodjon a jelenetek rendezésétől, mert neveltségessé tenné önmagát. A férji tudja, hogy ez csak játék s eszébe sincs, hogy feláldozza családi életét, közös örömeiket. Ami azt a félelmet illeti, hogy a nyaralásból való visszatérésük után újból folytatódik az ügy, azt hisszük, felesleges aggodalom s ne rontsa el ezzel a gondolatlan nyarukal, mert addig sok minden történhetik, még az is, hogy a férje teljesen elfelejti, hogy kedve kerekedett játszani a tűzzel. Talán csak a pattogó szikráin csodálkozott el. Hogy Ön meghátráljon, erről szó sem lehet. Asszonyi ösztöne megérezte a helyes megoldást, az elutasításban rejlik védelmet s ez elég a gyógyulás szempontjából. Ha «nagy baj» volna, férje nem teljesítette volna ellentmondás nélkül ezt a tervét. Sőt örült kívánságának, ami egyik napról a másikra vetődött fel és érlelődött meg Önben, mint mentő gondolat. Férje persze nem sejtí, hogy miatta történt a hirtelen elhatározás. Kívánjuk, hogy megnyugodva és problémamentesen jöjjenek vissza. Szeretetét szeretettel viszonzzuk.

Bulyovszky-utcai

leánynevelő intézet

Előjegyzések folyamatban. — Titkárnőképző (1 év. dipl.) Ruha-és modelltervezés, varrás. Tökeletes továbbképzés. Idegen nyelvek. — Tel.: 115-693 Bulyovszky-utca 10.

ÉVA. A fiatalokra nagy feladatok várnak, amelyekre csak ők hivatottak megoldani. Erre kell a felelősséget, amit a történelem kíván tőlük. Vége a könyvelő életnek. Nem tépelődhet, nem futhat árnyképek után. A múlt követelését az utolsó fillérig ki kell egyenlítsék. Ne izgalmas tervekről vitatkozzanak, hanem dolgozzanak úgy, mintha négy kezük volna. Egyedül a munkával szolgálhatják a nemzet nagy célját.

Felvidék. Szeretnők azzal biztatni, hogy írásait akkor közölhetjük, ha szigorúbb mértékkel választja ki a lapunknak valótlót. A most küldött két novella nem éri el ezt a nivót. Szívesen ígérjük, hogy érdeklődéssel olvassuk el írásait.

13 ÉVES. Kislány, a maga korában még korai az «ábrándozás» problémáját boncolgatni. Szívesebben vennék, ha gyermekkeresket írta. Több sikert előlegeznénk. Nem lehet fejest ugrani. Fokozatosan és képességei keretei között haladjon. Lent kell kezdeni, hogy a magasba érjünk. Két kis dolgozat dicséretes törekvés jele, de nem irodalmi érték. Sajnos, kinyomtatásra még nem alkalmas.

Idegek játéka? Úgy van. Fatális lázrohamok ezek a kitörések. A szenvedély lázas hőfoka az önuralom elvesztését idézi elő. Nemcsak azért, mert kizárja a fegyelmet, elsodorja a szennyes áradat és a szelek és tajtékzó hullámok zsákmányává lesz önhibáján kívül. Azok a körülmények, amelyeket, mint mentséget említ,

**ÉG A NAPMELEGTŐL
ARCA, KEZE, TESTE
MARGIT-KRÉMMEL KENJE
REGGEL, DÉLBE, ESTE**

nem fedik és valljuk be önmagunknak, hogy hervatagul és kopottan hatnak. Egyenesen abszurdum azt állítani, hogy aki fuldoklik, annak meg is kell fulladnia. Nem áll meg az Ön tétele. Van menekülés, mert az élet vonzása, az élet-öszton megsokszorozítja az erőtlent. Önnek törődnie kell magával és ne várjon senkitől segítséget, mert a kutya se törődik azzal, aki összetett kézzel búslakodik. Akad majd más, aki Önt meg fogja becsülni, de addig talpra kell állnia. Sajnos, hétköznapi eset ismétlődött meg Önnel. Az a leány szívten és kacér játékokat üzött Önnel. A tanulság belőle az, hogy a szíve nem egy darab kocsa, amit szétmargangolhat valaki. Arról az útról, amelyen csak a rabságát érezhette és föl-emelkedésre nem volt lehetőség, vissza kell fordulnia, mert elvesztett lelkiegyensúlyát nem találja meg ott.

ELŐLJÁRÓNE. A lélek tisztultabb régióból szálltak le a szavak, mint fehér galambok s csodálatos intelmeket tartalmazó gondolatai a szívünkbe találtak. A lelki és szellemi magaslathoz erre a fényben tündöklő csúcsra kik érnek fel és mikor az élet határai között? A szívünk meleg és puha és hisszük, hogy az áldott jószág kiragogy az emberi gyarlóság sötét felejei közül. Ezekben a drámai feszültséggel telt időkben vívódásaink és tépelődéseink között is fel kell erősíteni a lélek figyelmeztetéseit harso, ó hangokat, hogy ártesszessenek a lélek antenáin. Mennyi intő szó ütközött süket és közhölygő szívekhez, akik nem emelték fel a gondolatukat és nem adták magukat nagy célok szolgálatára. Csak most hullámzik át rajtuk a sok-sok jaj és legjobbjaink ébresztő hívása.

**Budapest Székesfőváros
Elektromos Művei**

Főzőn villanytűzhelyen,

mert a villanytűzhelyen készült ételek finomak, izletesek, tápértékük a legnagyobb marad és jelentős zsírmennyiség takarítható meg.

Olcsón süt-főz a villanytűzhely,

mert a főzési áram egységára kilowattóránként csak 12 fillér. Négy-öttagú családnál a sütés-főzési áramköltsége: naponta átlag 40 fillér, havonta átlag 12.— pengő. Villamos tűzhelyek hatvan havi részletfizetésre vásárolhatók.

FELVILÁGOSÍTÁSSAL KÉSZSÉGGEL SZOLGÁLNÁK BEMUTATÓINK:

II., Margit-kt. 15. sz.	Tel.: 156-100.
IV., Eskü-út 5. sz.	„ 186-410.
V., Honvéd-ú. 22. sz.	„ 292-250.
V., Váci-út 74. sz.	„ 290-400.
VIII., Baross-tér 2. sz.	„ 138-588.
IX., Ferenc-kt. 9. sz.	„ 146-430.

GÁZ

hűtőszekrényben

BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS GÁZMŰ-
VEI VII. Rákóczi-út 18., I. Alagút-utca 3.

NEM TUDUNK ELLENTÁLLNI, hogy néha-néha el ne dicsékedjünk a szerzet látható jelével, egy-egy kedves lehellettel, mint amilyen az alábbi is: „Kedves Kiadóhivatall! Nem is tudom leírni azt az örömet, melyet újabb figyelmességükkel, aranyos meglepetésükkel szerettek. Szinte hihetetlen, — szinte mesébe illő — az a kedvesség, melyet Önök annak előfizetőinknek, a mai ideges, feljártult világban

Új könyvjutalmaink

KOVRIG JÁNOS a kitűnő magyar regényíró *Elsősztályú fedeltelen* című európai színvonalon álló regénye Japán és Amerika földjén és egy szirázios tengeri úton játszódik le. A lírai szépségű finom szerelmi történet párhuzamosan halad a mindvégig érdekes eseményekkel.

LÁZAR ISTVÁN, az elhunyt tünényes tehetségű széki író *Omik* az *udvarház* című erdélyi tárgyú regényében ragyogó lelkirajzát adja a székiességnek.

HELEN GRACE CARLISLE a nagytehetségű írónő *A boldogságról* íjteni kell című kitűnő regényét művészen cizellált írói ízlés avajta értékké. H. G. WELLS, a legnépszerűbb angol író *Egy jámbor lélek története* regényében gazdag koncepciójú pszichológiai történettel ismerkedünk meg. SIGURD ELKJER dán író *Aki nem tudott várni* című regénye a világlágyúlat dán nyertes volt.

HELEN GRACE CARLISLE a világhírű írónő *Vér a véremlő* című regényében egy nagyon meghatározó, mindvégig drámai feszültségű, fájdalmas asszonyi történetet mesz rajzval gyönyörködtet.

További értékes könyvjutalmaink BARABÁS PÁL: *Ez a világ eladó*, GRÖF BETHLEN MARGIT: *Morzsiák*, DR. WATHLEY: *Azel drága*.

Kérjük kedves előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal együtt **20 FILLER PORTOKÖLTSÉGET** beküldeni, mert csak úgy adjuk póstára, ha a portódíjat előre megkapjuk.

napsugárként, örök emlékként hull lelkünkre minden jóteső, apró kis jó yelem, hogy — ilyen is, mint az önké — nagra nőjön és a boldog meglepetéstől könnyeket lopjon a szemünkre: — örömkönyveket! Önök igazán nagyon jók és én köszönöm ezt. Meleg köszöntéssel Szatagné Brehm Irén.»

Magdolna. Az irás okozta öröm a legtisztább, legemelkedettebb szellemi szórakozás. Lehet, hogy közölhetőt is fog írni. Jókívánságait szeretettel viszonzozuk.

E KÁROLYNÉ ALL. TANITÓNÓ. A rejtély megjelítésénél a nyitlat jelzett sorok kiüldendők csak be. Helyesen méltóztatott beküldeni. A sorsolások közé soroztat be.

K. Júlia részére levél van a szerkesztőségben. Szíveskedjék címét megadni, hogy továbbíthassuk.

Anyóka búcsúja. Egyszerű, frázistalan elbeszélés, csak a sorok mögüli árad a téma iránti meghatótlékesedés. Sajnos, meglehetősen egyhangú benyomást kelt.

Tanácsot kérnek

Szeretnék egy 12—17 éves, szegényebborsú diáklányt egy hónapra nyaralásra vendégül meghívni, aki jól tud németül, esetleg franciául is. Lehetőleg katolikus vallású legyen. Jó levegő van, fürdési lehetőség. Leveleket „Mária” jelűre kiadóba kérek.

Kézimunka leírás

4. OLDALON: Konyhaszekrényesik. Színes pamutvászonra előrajzolja, métere 1.20 P. Szúrtsablonya 50 fillér. Ugyanezen mintával egész konyhagarnitúrát is készíthetünk.

6. OLDALON: Riselő oltárterítő. Fehér pamutvászonra előrajzolja, úgy hogy a minta 30 cm. széles, az anyag 90 cm. széles, métere 3.80 P. Szúrtsablonya 1.20 P. Megrendelhető teljesen készen is.

10. OLDALON: Gobelin díszpárna. Penelope anyagra előfestve szép színézzel 1.50 P. Kidolgozásához kb. 30 kis motring berlinlerinál szükséges, ára 3.60 P. Megrendelhető teljesen készen is.

11. OLDALON: Színes himzésű milió. 80×80 cm. méretben fehér pamutvászonra előrajzolja 2.30 P. Vastagságú lenvászonra 4.— P. — Kidolgozásához gyöngyfonal dekája 40 fillér. Szúrtsablonya 1.— P.

BORITÉK BELSŐ HÁTLAGYÁN: Angol maderahímzésű milió és tálcakendő. A milió 80×80 cm. méretben fehér pamutvászonra előrajzolja 2.30 P. — Tálcakendő 30×30 cm. méretben 80 fillér. Szúrtsablonya 1.— P. és 60 fillér.

BORITÉK HÁTLAGYÁN: Uriszoba-függöny. A belső szárnyakat síma, vagy saját mintás vékony marquisette anyagból készíthjük, szélen finom csipke dísz. A szárnyakat színes indanthren anyagból készíthjük. Marquisette anyagok szép mintákkal 150 cm. szélességben, métere 5.80, 6.50, 7 P.— Színes indanthren anyagok 150 cm. szélességben métere 6.50, 7.80 P. Kívánatra mintákat küldünk.

Felét szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem öröklünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és leközlése illó. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungaria Hirlapnyomda R.T. Budapest, V. Vilmos császár-út 34. szám. 3398.40. Felelős: vítez Bánó Lehel igazgató. A könyvnyomtatás 500. esztendőjében.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett eláró máé díj 30 fillér. Tíz szón auli szöveg hirdéti díja 1 pengő 50 fill. Jelűg hirdetekre érkező levelek továbbítására hirdéti díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdéti díja előre beküldendő.

Elemi iskolai tanítónő, francia, német és zongora oktatással szeptemberre állást keres. Cim: Tanítónő, Lób u. p. Olló.

Elegáns privátlakásban elsőrendű félpanzió: lakás, reggeli, ebéd P. 3.70. Érdeklődők válaszbélyeggel „Keszthely” jelűre kiadóba írjanak.

Párizsban évekig vezető állásban volt szabász jutányosan készít női ruhákat, kosztümöket. Höflinger, Kecskeméti-u. 4.

Fiatal, keresztény, kifogástalan nőt, aki iradai és könnyeb háztartási teendők végzésére vállalkozik, szerény díjazással és teljes ellátással felvez és családtagnak tekini idősebb ügyvéd házaspár. Leveleket „Falusi otthon” jelűre kiadóba.

Videkieknek úri otthon kapható pesti tartózkodásra. Mihálovics, Budapest, IV., Váci-utca 66. II.

Intelligens, komoly, gyermekes leányt, keresztény árvalányt úri gyermek mellé elhelyezkedne. B. N. Irma, Vésztó, Győr-utca 9.

Zongorák, pianók előleg nélküli húszpengős részletekre 350 pengőig leolcsóbban Pestyéné zongoratermben. Erzsébet-kört huzsonhat. Bézongorák csoda olcsón.

Hajszálak, szemölcsök végleges eltávolítása, modern szépségápolás, antityánok kiképzése: vítez Gallai Géza Nándorné, VI., Andrásy-út 53. II. 8. Kosmetikai intézet.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényves lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Rövid, fekete gyakorlózongora kettőszéles, Zongorák, pianók felújítás olcsón, tisztviselőknék előleg nélküli legcskevény részlete: Rákóczi-út ötvén. Zongoraterem. Erzsébet-kört sarok.

Csillár-díjű egész ésten nyitva. Gyönyörű helyvidék, kényelmes kábeliszobák, zárt folyosók, prima koszt olcsó panzió. Prospektus. Csillárdíjű, Mátrászállás.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” nyitok 2 pengőig. Hajdúné, úy. MAV főtájtó neje. Erzsébet-kört 2. III. 19. Emke-ház. Lift. T. 132-900.

ZÁLOGJEGYERT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért, bútortért, kérték Baross Eszterházy, VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134—770.

Zongorát vagy pianótól azonnal készpénzfizetéssel ártárgónan venni. Telefon: 139—503. Zongoraterem.

Mimóza világhírű grafológusnak analízis írásból és lényekről. Állandó cím: Pécs, Szent Vincze-utca 50. Valászhelyegre küldendő.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyitok. Dolánké, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon: 386-089.

Fonyód-Bélatelepen 3 szobás villa, nyitott és fedett terrazzal, fürdőszoba, cseledőszoba, mosókonyha, pácéval, villany-vízvezetékekkel, fürdőjög és káhhalm, 200 L-aj telken színtemes és virágzó hely. Bútorlat 14.500 pengőért eladó, vagy 700 pengő évi bérért kiadó. Cim: dr. Rácz Béla, Fonyód-Bélatelepen.

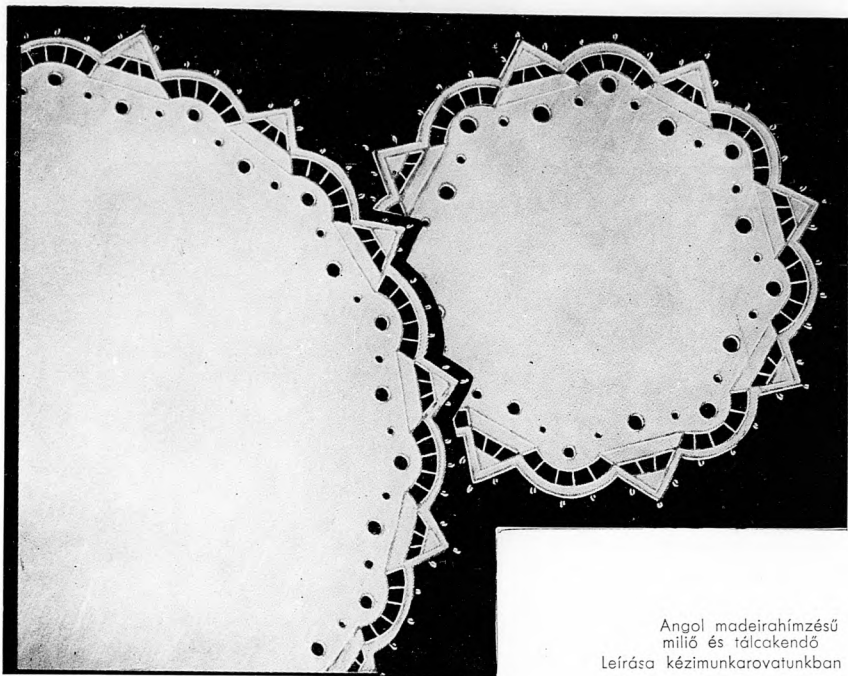
Rimamurány Salgótarján Vajnék R. elmezési üreléke négy polgári végzett, jóírású, gyors és pontosan számoló idősőbb árva leány, ki használhatóság esetén nálam otthonra talál, július 1-je alkalmazást nyerhet. Próbaidó 2 hónap. Ártárgyomat: Szilárdy János, Somszátybánya, u. P. Hódoszápny küldendő.

Úri otthon nyitok érkehes, központi fűtéses, meleg fürdővel, úri ellátással is vidékieknek, napokra is. Arany János-utca 27. II. 3. T.: 116-529.

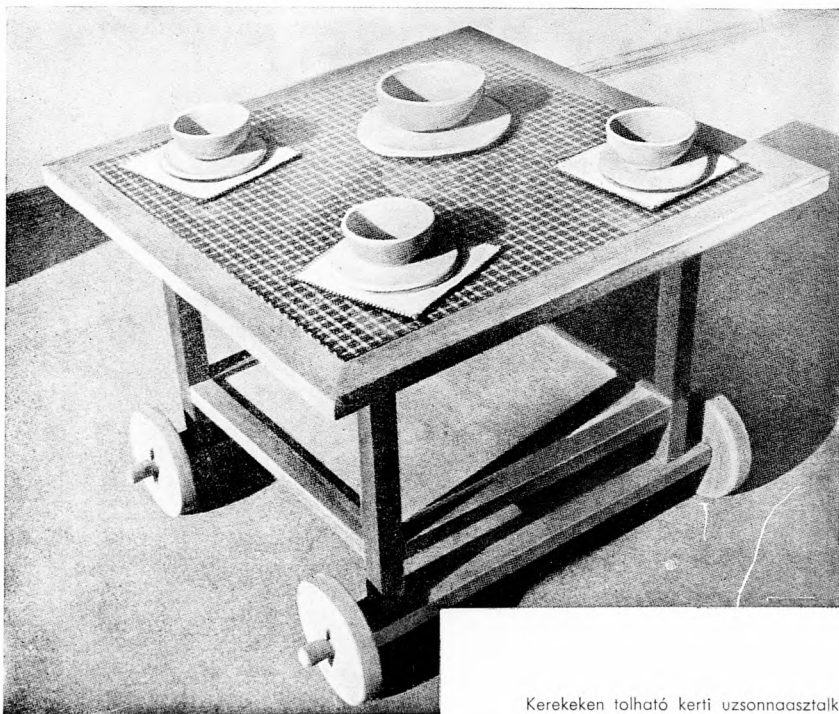
Ki, vagy kik fogadnák el, hacsak rövid időre is, harmadik polgáriú kislányt és két iker kislányomat, akik első polgári végzetek, jómagaviselettel, szép gyermekek, vendégül különösen is, anyaralás. Szerény asztalosiparos vagyok. Nagyon házas köszönettel vennék a vendégül látást. Kláér Péter, Jászkarószállás, Verbczy-utca 3.

Német anyanyelvű nevelőnő, megfelelő iskolai képzettséggel, egy gyermek mellé elnevelőnökk ajánlkozók vidékre is. Leveleket „Auguszton 15” jelűre a kiadóhivatálna kérek.

MUL Kézimunkabolt, Budapest, VI., Teréz-körút 6

Angol madeirahímzésű
milió és tálcakendő
Leírása kézimunkarovatunkban

Kereken tolható kerti uzsonnaasztalka

Magyar Nők Lapja

Függöny úriszobába. Leírása kézimunkarovatunkban